

Ča - more - judi

16

Ča - more - judi
16

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Ivan Tokić

Urednici:
Dragana Đurić
Mirela Mijić
Željka Alajbeg

Likovni urednik:
Bruna Ovčar

Logotip Ča-more-judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu:
Lucija Bavčević: Jedrilice
7. razred, OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

Tisak:
CIKLON

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
16. pjesnički susret

Nečujam, 26. travnja 2014.
u sastavu 24. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2014

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si некоć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

POEZIJA

STARA KUĆA

Stara kuća koju volim
sva se čuti po soli,
od mora ča je godinan tuklo,
mene je srce uvik tamo vuklo.

Još guštan u nju doć
i u črnu mrklu noć,
da kroz kupe zvizde vidin
dok na didovoj katridi sidin.

Livo od mene je stara škura,
a desno na isto misto visi ura.
Tako ja sidin, a ure mi idu
dok zvona sv. Petra zvonidu.

Stara je kuća dide moga,
u njoj uvik sitit ću se roda svoga.
Kuća ča je za dane ditinjstva moga
bila puna ljubavi i topline doma.

*Andrea Brković, 6. razred
Mentor: Ivanica Debak
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

TAMO DI RESTEN

Tamo, tamo resten,
Tamo di špare s rive vatan,
Di se u more plavo bacan.

Tamo, tamo resten,
Di me feramat niko ne more.
Ka i galeb doli na škoju,
Sve ča iman, vidin u moru.

Tamo, tamo resten
Di najlipje sunce sja.
Bila bi prava grijota
Ne ljubiti ovi kraj.

*Mile Ivančić, 6. razred
Mentor: Ivanica Debak
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

SVIJETI MIKO BILJE BRODJE

Svijeti muoj Mikula
ko Boga te molim,
ma čo Boga, ma molin
te ko mamu,
ne nos mi već
kalcete ni piđamu

Doj to druguoj dicit, jer
meni ni potreba od tega
fala Bogu
imon doma svega

A ča se mene tiče, pasono
godišće u skulu son bi ne loš
a drugo onako malo šulentiv
ko list na vodi
a i u crikvu son ti hodi

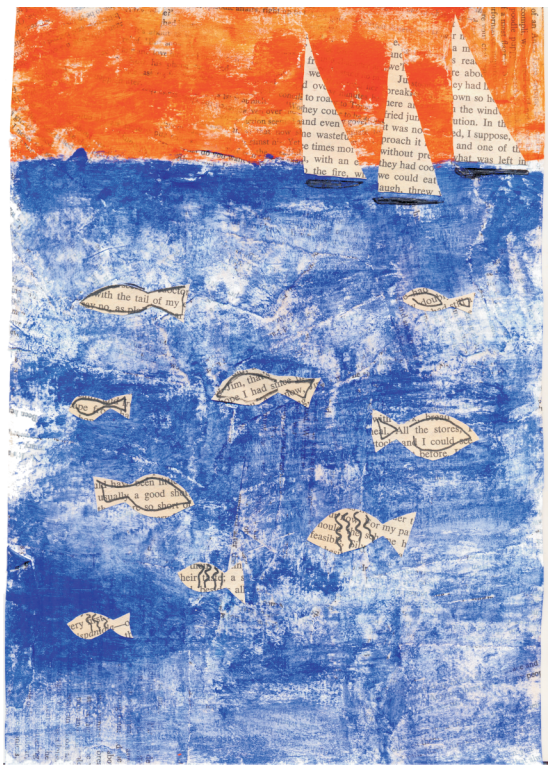
Ča ćeš mi donit
tebi ostavijen na voju
a jo bi nojvoli
svima blagoslov i somo
pinku, pinku zdravja
po broju

*Mate Petrić, 4. razred
Mentor: Nada Okmažić
OŠ Bol, Bol*

RICETA ZA SRIĆU

Latice cviča u vodu
za umit se stavi;
najlipšu pismu
vrti u glavi.
Na kolače zovi
svakog prijatelja
i pomoz mu
kad je nevoja.
Smij se, veseli
to uvek pazi.
A ako kiša pada
- čizme obuci
i lokve gazi.

*Nika Kuzmanić, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

ČA SE KOMU ČINI

Ča je došlo
od ovega svita,
dida se pita.
Vataj se mala knjige!
Uči, piši
da nemamo brige.
I tako sto puta,
a ja mislin juta:
Draga familjo moja,
ja ću činit ono
ča je mene voja.

*Lucia Vrgoč, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

MOJE MISTO

Imo jedno
molo misto
na škoju velen.
Jo ga volin!

Imo jedna
molo vala
u muoru velen.
Jo je volin!

Imo jedna
jubav vela
na škoju molen.
Pučišća jo volin!

*Toni Martinić, 6. razred
Mentor: Hrvatka Kuko
OŠ don Loure Katića, Solin*

STARE KUĆE

Male, stare kuće, kraj uvale,
Na kraj mista.
"Čigove su?" "Ne znan."
"Od kad su?" "Ne znan."
Isfrižalo ji more
ča je o nj tuklo.
Ispijene, istrošene stoju.
Ponosite stare kuće moga mista.
Liti su najlipje
kad ji sunce obasije.
Umorne, šporke,
a pune vire i jubavi.

*Branko Cerić, 8. razred
Mentor: Jelena Zoko
OŠ Gripe, Split*

BROČKE POKLADE

Svako godišće na poklade
svak se moto, svak se muho,
a porat cili vonjo,
pašticoda se već na velo kuho.

Otvorili su se stori bavuli,
iške se po šufitu...
Bravura je noć čo stariju
košuju, pandil ili beritu
jer vajo se čo boje maškarat
i prvu nagradu agvantat.

A iza obilatega
pjata makaruni, dobrega
vina se napit,
i ko provi Bročanin – cili don
takujin ne otvorit.

*Mislav Čargo, 6. razred
Mentor: Jelena Zoko
OŠ Gripe, Split*

MOJ DID

U zoru kad se did digno
iz kreveta i pogleda kroz ponistru,
vidi samo galebe ča ga
pozdraviju na nebu visoken.

Pogleda u more i vidi,
usidrene brode daleko
u moru duboken.

A njegov plavi brod sja
od lipote,
s njen ide na more široko,
na škoje ča ji svakega jutra pozdravije.

Polako se miče od škoja do škoja,
prika svitlih putih, iz vale u valu,
gleda ji svojin očima
ča su ka more, i plavje od njega,
i slavi škoje.

*Marin Ivanov, 8. razred
Mentor: Jelena Zoko
OŠ Gripe, Split*

MAŠKARE U MON MISTU

Maškare u mon mistu
svake se godine sastaju
na iston mistu.

Puna riva čudni judi,
svaka maska lipost nudi.

Čovik se kaje i
svoje grije krnji daje.

U jednome je kantunu
šporki škveranin,
u drugome
maskirani Rječanin.

Bilo bi lipje
da je takvi
dana u godini više.

*Lena Listeš, 8. razred
Mentor: Jelena Zoko
OŠ Gripe, Split*

BURA

Bura je zavuvala,
nima ča nije odnila.
Diglo se more
na brode stare.
Mornari izletili.
Govoru judi
da je kraj svita.
I nima nas više.

*Lena Listeš, 8. razred
Mentor: Jelena Zoko
OŠ Gripe, Split*

MORE

More je lipota.
Ono je izvor života.
Ribari dižu teške mriže
pa ih bolu križe.
Ne ulovu uvijek ribe
pogotovo kad je grubo vrime.
Kad se kraju približu
na provu mrižu dižu.
Vežu cimu i briga ih za plimu.
Pođu doma
pa popiju čašu vina,
a ribe na gradele pa bude lipo svima.

*Antonio Lovrinčević, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

PROLIĆE

Svako cvíće
cvita.
U poju šušur bumbara, čel i tica
i sve zazunzi
ka najlipja pisma.
Kad procvitaju ruže
gre proliće.
Zapuše bura i potira kišu,
donese nan sunce i prišu.
Kad se ugasi oganj,
sve zazeleni i lipo zavonja.
Gre svitu vrime za
proliće.
Vrime o sriće!

*Julia Mihovilović, 7. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

SVIĐA MI SE JEDAN MALI

Sviđa mi se jedan mali.
U srce mi je uskoči
i grija ga po cile dane i noći.
Te duboke plave oči
šta su mi cili dan svitlile
ne mogu nikako zaboravit
da su moje nekad bile.
A u one litnje noći
dok bi čekala kad će doći
i kad ću vidit te njegove lipe oči
na škrapu kraj kafića
di je nastala naša priča
o maloj ljubavi kraj mora
koja se svakome dogodit mora.
Gledala san u njega s toliko ljubavi
i volila ga jako.
Nisan ni slutila da ću ga izgubit
tako lako.
To je bilo jedno veče.
Nasloni usne na moje uho i reče:
Anđele moj lipi, ne čekaj me više!
Ćutila san se ka da po mome srcu tuču
gromi i kiše!

*Magdalena Sinovčić, 5. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

PONISTRA

Čakavske riči saki dan kroji
između maslinovih grana i lovorova lišća,
mirno stoji i dane broji:
ponistra stara.
Ispucala je od bure,
Niveu ne koristi,
zardale joj stare škure,
umorne al žive.
Broji saki novi dan,
sa nje se cili svit vidi,
čila vičnost i postojanost,
budućnost i trag u beskraju.
Kad bura puše, piva ona
o životu i vrimenu koje juri
poput morskog vala
noseći sa sebon vrtlog ovega svita.
A kad se zatvori ka lepeza - muči.
Šuti zalivena ka riba.
Vrime stoji, život prolazi.

A ona i dalje dočekuje i ispraća sunce,
pozdravja ribare,
piva s vitron i svađa se sa galebim.

Nije opterećena godinan i izgledon,
ima nešto ća ju čini puno lipšon
i drugačijon od drugih.
Svojon i posebnon!

*Mia Milavić, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

ČAKULA ČOVIKA I MAŠKE

Prijateju moj!
Znan da si moker i umoran.
Ako te tiši, i ja san.

Moran ti se pojadit,
jutros san rano ustala,
obin šapam se umila,
oštru metlu priko kostiju izbigla,
mačiče podojila,
miša jedva uvatila,
čak i opasnu cestu pritrčala, pa:
ako ne može trljica,
(znan da je po zlato prodaješ),
može li baren girica ?

Aaa?

*Nikolina Naranča, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

SATRAT JE NEĆE NI BURE NI KIŠE

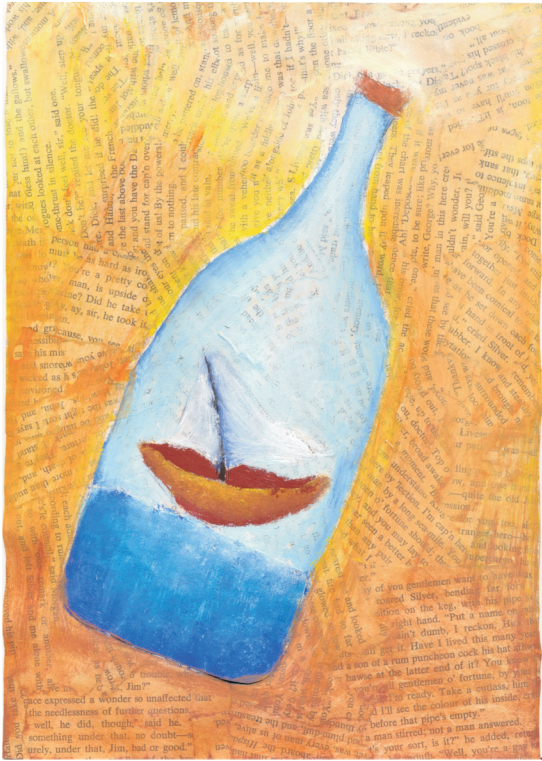
Gajeta
Sa feralom.
Miljuni friži
Pamte stare đirade.

Udice na kreni
Parangala
Čekadu još uvik
Svoga ribara
Ća je zauvik
Zanimija.

Ferali su joj
Svitlili,
More je
Nosilo,
Nebo joj se
Klanjalo.

Ma, ništa je
Slomit ni moglo!
Satrat je neće ni bure ni kiše!
(Jedino se ne more sitit:
Kad su judi
zanji put na nju kročili...)

*Gloria Pivčević, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

ŠPAG JUBAVI

Prije nego se sunce probudilo,
nego su valovi otplesali svoj posljednji valcer,
iz didove kužine probudija me vonj bile kave i mramornog
kolača.

Spreman se na parangal.
Dižen se. Brzo, skoči, op, cup – eto me, spremna san za
more, spremna san sa jubav.
Uskačen u kaić iako ne vidin prst prid noson. Mrak je. Al nije
me briga. Vidin svitlost na po kanala.

Penta je probudila cilo misto, čujen babe di grintaju, a ni
galebovima nije pravo.

Rosa me oprala, ne triban šminku, more ne pripoznaje
masku.

U odrazu vidin svoje lice, vidin drugu sebe, kap u moru.

Stigli smo do kalume, bile, velike... nema veze šta su galebovi
na njon ostavili trag, moraju i oni ka pasi obilžit svoje
područje.

Dižen špag... crni, stari, od mora sluzavi, pomalo smrdljiv, al
vridan i ribarima moga kraja po život važan.

Kad za koju minutu, bilajska se ništo. Ča je? Komarča?
Arubun? Mol? Jeeeeee, mol, bilajska se ka sunce u podne, po
kaiću okriće i skače, vrti se ka grlica!

Tišina. Dižemo asku za askon, nima signala za ribon.

Evo je! Mali ugor – špigeta! "Buuuu! Dida, šta će nan to?"
A dida reče: "Ćerce moja, sve šta je more dalo, dobro je i ne
baca se. Riba, kad je vriška, boja je nego išta!"

Opet zatišje! Kad odjednon, dida zamalo u more upa! Nešto
ga je naglo povuklo.
Pripala san se ka nikad. Morski pas!
Jeeeee, znan i ja da lipo zvuči kad ga zamislite pohanog ili na
gradele, al ko će ga izvadit?

Nima tu problema, dida je stari morski vuk!
Zna on kako će ga riješit! Uzima brankanjel u ruke!
Eto ga, u kaiću nan je. Maše repon ka vitrinjača!
Dižemo i zadnju udicu. Gotovo.

Ulov dobar, gladna usta naranjena. Zadatak ispunjen.

I tako svaki dan. Novi dan, novo jutro, novi posal, novo
more, novi vitar... al stari špag i stari ribar!
Došli smo na kraj, u svoju mirnu luku.
Baba priuzima ribu ka da na crno radi, nosi je na peškariju
prvin autobuson. I za maške se našla jedna girica, svima
paše.

Okolo jedanest ipo, eno babe, vidin je, vratila se, u škartocu
donosi bonbone iz Kraša. Ala, sriće! A najlipše, ručak!
Je da me nerviraju kada mljackaju, al to su moji ljudi. Moja
mudra životna škola, moje more pouka i lipih riči.

I sada kada se sitin svega, babe moje i dida mi milog, prisitin se ditinjstva, lipih dana, špaga ljubavi kako san volila nazivat parangal. Al njih više nema, nema ni parangala, sve je nestalo. Pomela je sve bura sa sjevera, al zaobišla je onu moju malu luku u kojoj su ostale sve moje lipe i drage uspomene.

I kad zaronin u more, zamislin njih dvoje. U svakoj pini vidin njiovu sidu kosu i didovu bradu, u svakon valu njihovu ljutnju, u svakon suncu njiov osmih, u svakon biseru njiova dva oka, u svakon galebu prolaznost i njih dvoje u nekoj, meni nepoznatoj, daljini!

*Gloria Pivčević, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

KAD ME MATER SPAT STAVJALA

Repci zamučāše.
Škure zakapijane na buri ěa zvižje.
Hući more priko siki, nosi pinu iz daleka.
Pinije se škuridu, a noć se prikrada
Ka lupež.

Tu i tamo čuju se
Šlape i šćapi stari judi u kaleti.
Žuridu bidni doma s friške arije.

Stojidu i mučidu naše stare kalete
Liti pune ěakule i dice.

Mater je tiho ulizla u moju komoru.
Njena ruka meka ka kušin,
Od pustih posli tepla,
Od jubavi vela
Spustila se ka joblak
Na moje ěelo.
I ja u sebi,
smijen se i tonen
Ka ankora na dno sanja.

Ćutim se mića, mića, mića
U ovemu velom svitu!

*Ana Zečević, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

JUGO U JESENICAMA

Galebi doli letidu
Kaići ka srdele
Stišću se u porat.

Tura škure,
Ulazi u šufite,
Vaja pitare,
Pinije i masline.

Ulize u kuće,
Diže koltrine,
Trese vratiman
Ka da je juta beštija.

Žuti se more
Po kanalu
I salbun se
U ariju diže
pa se sve muti:
U očiman
I glavan.

Zatvori ponistru!
Pritegni škuru!
In šoma dela šoma,
Aj, lipo leć,
Učini pižolet!

*Ana Zečević, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

OJ, KONOBO JESENIČKA!

U zemju utisnuta ka timbar,
Ispo' tri skaline napravjena,
Na srid dvora ka carica,
Ispo' terace,
Zimi i liti
Uvik friška.

Svi naši životi,
Sve naše muke,
Sunca plodovi mnogi
Tu se sabrali.

A ti vonji ća lipo kade!
Bačve ća u kantunu čuvađu plavac,
Pršuti, kobasice, visme,
Siri, mast i suve kosti, ajme lipote!

Sve srebro ća je na bilon svitu,
Svo zlato ća se blišći –
Je manje milo sarcu –
Od konobe u Jesenice!

*Ana Zečević, 7. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MORE

O lipo, more moje,
zagingaj vale svoje
jer svaka tvoja kap,
daje mi mali znak.

Plavi vali se pjene,
modrinom zovu mene
galebi klikću u visini,
a ja ronin u dubini.

*Nena Granić, 3. razred
Mentor: Jagoda Grgić
OŠ kneza Branimira, Donji Muć*

KAL BI SOMO ZNALA

Kal bi somo znala
Komiški provjat,
Mogla bi i pismu napisat.

Ne bi me vako glova bolila
Ne bi mi ova zadaća šurila.
Ne bi mi lopiš vako težak bi,
Kal bi somo znala ca znjaju svi.

*Iva Brajković, 7. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

KOMIŽA

Izjdi sunce
U more pado mriža.
Zvoni Muster,
Budi se Komiža.

Sveti Mikula gledo sve ol gore,
Blagoslivjo nos, Komižu i more.

*Valentin Car, 6. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

VOLIN ŽIVOT NA ŠKOJU

Ol kal son se rodil živin na škoju
Veselin se moru i vemu imbroju.
Imbruj života vezol me za siku,
Za lipi život dol mi je priliku.
Misle tolici da non zimi šuri
A non vode vrime puno lipo kuri.
Duro ti ditinstvo koko te voja
Kasnije te čapo slarust i nevoja.
A i ostarit je lipo na vo malo škoja
Kraj mora, galebi i Komune aleroja.

*Bepo Ivčević, 7. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

MOJA KALA

Moja kala je
najlipje misto na cilome svitu!

Puna je vesele dice
čiji se smij uvik čuje i glasno odzvanja.

Najlipja je u lito
kad zapivaju cvrčci
i kad dica izajdu vanka
igrat se.

Puno volin svoju kalu!

*Marin Burić Luetić, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

BURA U SPLITU

Bura u Splitu
najlipja je opereta
na svitu.

Čisti ona,
jako gura,
noćnih ura
spli'ska bura.

Svima kapoti, šalovi lete
dok ladna bura kalete mete.
Škripjedu stare škure,
judi kućama svojih žure.

Čisti, mete,
ulicon gura.
"Ladno van je, judi, ladno!"
zavije bura.

Niko ne zna
u čemu je tajna
osin da je
njezina pisma bajna.

*Kristijan Tomić, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MORE

More,
lipo moje more,
ti ča grliš moj dragi škoj,
evala ti!

Na ten škoju je moje malo misto,
moj najlipji Bol.

Volin te,
lipo moje more,
i u zimu i u lito!

U zimu s ponistre gledan vapore
ča po tebi plove,
lipo moje more,
i galebe ča lete i ribu love.

A u lito dojden u Bol
pa trčen u zagrljaj tvoj.
Onda se lipo banjamo, kacajemo i štucigajemo!

Tamo ja iman najlipje dvore,
iman tebe,
lipo moje more!

*Laura Magdalena Zagorac, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

CA NI LIPO

Ca ni lipo slušat i kantat moru,
jubit i vonjat.
Framašun bati kalama
i gre škandalima.
Nevera ošervaje morem.
Mati arleče na svojega sina.
Kaštig gre jopet,
o' ruk do ruk pjat parti,
did rebatije šufiton,
peškadur cimudriši,
cejade na cejade najidi.
Kalama odjekiva, a ke,
tako to vavik je!
I sad, judi moji, vi recite
da ni lipo, ma ca lipo, najlipje!

*Antonija Rinčić, 6. razred
Mentor: Ivana Klarin
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

KURIJOŽASTA TONE

Vavik ćiri
sa svoje pergule
šjora Tone.

Kurijožasto gleda –
mene, suside, furešte...
Ma svakoga covika.
Atento prati
ko di gre,
ko koga vižitaje,
ko se jubi i ko se kara.
Cuje van i miše na šufitu.
Ka policijot!
Jema i kanoćal.
Da ne bi cagod propustila, bajna.
Ka je nevera,
ka nima ni pasa ni maške,
ošervaje se livo-desno
s lumbrelon u ruci.

Vrime pasaje...
A šjora Tone?
Ka makako u svon motu.

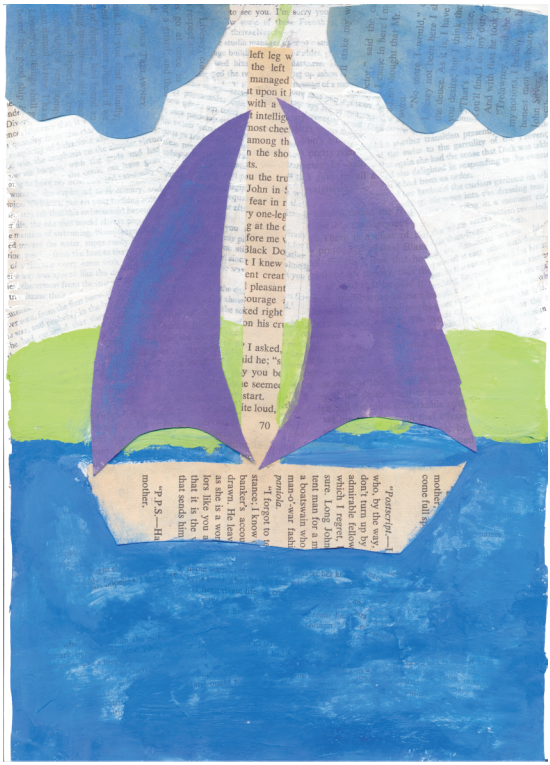
*Lucija Ševo, 6. razred
Mentor: Ivana Klarin
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

GRADE MOJ

Kamen i stina
srcu su milina.
Riva i vrata,
draža mi od zlata.

A kad zvon
s kampanela uru otuče,
srce cilo zatrepće,
u kale me tvoje vuče,
da se s tobom smijen,
slušan ti pisme poj,
u tebi se zgrijen,
grade moj!

*Davorka Žaja, 6. razred
Mentor: Valerija Zečević
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

to see you. I worry you
left leg w
the left
managed
it upon it
with a
intellig
not chee
among th
n the sho
its.
nu the tru
John in 4
fear in r
y one-leg
g at the c
fore me t
Black Do
ent I knew
ent creat
pleasant
courage. I
saked right
on his cr

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

to see you. I worry you
left leg w
the left
managed
it upon it
with a
intellig
not chee
among th
n the sho
its.
nu the tru
John in 4
fear in r
y one-leg
g at the c
fore me t
Black Do
ent I knew
ent creat
pleasant
courage. I
saked right
on his cr

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"No more, I would
eazy and best here I
the dance. As if he I have
There's, you think the
our friend, do not other
And with that he took
my trousers, and the
bowed many out before
four, saying,

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

to see you. I worry you
left leg w
the left
managed
it upon it
with a
intellig
not chee
among th
n the sho
its.
nu the tru
John in 4
fear in r
y one-leg
g at the c
fore me t
Black Do
ent I knew
ent creat
pleasant
courage. I
saked right
on his cr

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"No more, I would
eazy and best here I
the dance. As if he I have
There's, you think the
our friend, do not other
And with that he took
my trousers, and the
bowed many out before
four, saying,

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

to see you. I worry you
left leg w
the left
managed
it upon it
with a
intellig
not chee
among th
n the sho
its.
nu the tru
John in 4
fear in r
y one-leg
g at the c
fore me t
Black Do
ent I knew
ent creat
pleasant
courage. I
saked right
on his cr

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"No more, I would
eazy and best here I
the dance. As if he I have
There's, you think the
our friend, do not other
And with that he took
my trousers, and the
bowed many out before
four, saying,

"I asked,
id he; "s
y you be
seemes
start.
ite loud,
70

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

"P. P. S.—He
nodder.

DIŠPERANA SAN...

Kiša...
Uziman s višalice
kapot i lumbrelu.
Izađen vanka.
Ugazin u lokvu.
Noge mi mokre.
Prolazin priko
Požarine...
Dice nima.
U porat bura kida
jidra.
Kalafata nima.
Nima ni maške ni pasa.
Samo se čuju zvona,
zvona Svetoga Ivana.
Rebumbaju, zvonidu
brecaju...
Onda umuknu.
Vraćan se doma.

Uđen u kužinu.
Sidnen kraj ponistre.
I mislin...
Govoridu,
sutra će
Sunce...

*Petra Petrić, 7. razred
Mentor: Nađa Mikelić
OŠ Petar Berislavić, Trogir*

JUBAV

Marija i ja
đirajemo trogirskin kalama,
nigdi nikoga.
Ćakulamo, pivušimo i smijemo se...
Sve je zaspalo,
ćak i kamen sniva neki litnji san!
Marija i ja
stanemo, izgubimo dah.
Da smo barenko išle onon drugon kalon!
Jerbo... Ti si isto sta,
crven ka škarpun.
"Movi se!" - rećen sama sebi.
A tila bi da se još dugo gledamo
onako, ispod oka.
Opet ću te noćas sanjat,
ka sonanbul ću se vrtit po kući
i mislit ko zna je li svatija da je to jubav.
"Bižmo ća!" reće Marija
i nas dvi udri u smih.

*Karmela Ciciliani, 7. razred
Mentor: Nađa Mikelić
OŠ Petar Berislavić, Trogir*

SNOVE SNIJU STORI MASLINICI

Store maslinike
zapustili su judi
zarijesli su u izdonke i drače.

Sniju oni kako in je nikad bilo
gnjojilo ih se, čistilo,
i oko njih vridne ruke lavurale,
a one su za uzvrat plod dovale.

Kad bi se judi od bronja umorili
slonu sardelu, suhu smokvu ili omijendul bi izili.

Masline bi se samlilo i uje učinilo
i od tega živilo.

Danas su duošla
nika druga vrimenta
i niko nima kad
poć pod masline lavurat.

*Matija Franetović, 6. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

DUOŠA JE POŠĆIJER

Svaki duon po nekoliko putih
mojon kuolon paso pošćijer.
Zove, viče iz svega garla,
a u ruci mu kovijerte i plava penkala.

"Duoša je pošćijer!" - vičen jo.
Moja nuona parvo skoče.
Čeko penziju ko ozijebli sunce.
Ne more se starpit,
rukima moše: "Kad će penzija, živit se ne more!"

*Margita Golubičić, 7. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

KAKO SE ŽIVILO PRI

Kako se živilo pri
reć ću von jo rić dvi.

Živilo se lipo i pomalo
makor ni uvik cviće cvalo.

Ni bilo televizije ni telefona
u selu su se čula somo zvona.

Ni bilo vodije ni letrike
stolo se uz komine i šterike.

Živilo se bez puno luših,
i uživalo svakih guštih.

Torkalo se kroz vartle i poja,
a dica su činila ča ih je voja.

U sut bi se u kuću introvalo
zijeje za večeru parićovalo.

Takovalo se šterike i feraliće
i siti od večere pucoli od sriće.

Pasala su ta vrimena i doba
sad se žive drugačije
al se dobro sitit te fantažije.

*Stefani Petrić, 6. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

MUOJ OTAC I MASLINE

Muoj otac voli masline
A masline volidu njega.

I kad mu je dosta svega
Uon ki maslinima grie.

Plete njihove vloše zelene
Hroni, poji hrebe iscrpjene.

Masline ga plodon darijedu
Zlotnin mu ujen zafalijedu.

Nudidu mu iz jubavi
Komadiće hrebjo svuoga.

A hrebima dušu dodu
Vridne ruke oca muoga.

*Kristina Bartl, 8. razred
Mentori: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

STARI VINOGRAD

U poju leži stari vinograd,
Skroz zaboravjen i sam.

Sića se on kad su pored njega hodili tovari i konji.
Sića se on kad su kroza nj hodile noge bose.
Sića se on kad su judi brali njegove plodove.
Sića se da je na Šolti bilo više svita.

Judi su odlazili jedan po jedan
Osta je stari vinograd sam
Još uvijek se nada da će doć i boji dan.

*Maja Radman, 3. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MORE I BURA

Zima je
Litu ni traga
Zapinjeni vali
Kolo igraju
Bura šćiplje
Promrzlo lice
Pri sobon sve
Nosi u bisu
Ljulja barke
Uza staru rivu
Šumi more
Uzburkano
Pini zaigrano
Kriči bura
Zavije, riže
Tice idru
Na vitru
Huk vitra i mora
Kapi mora
I glas vitra
Srce mi igra
Titra
Na rukama
Mora

*Josipa Božić-Kudrić, 7. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

LIPA MOJA

O, lipa li si,
domovino moja,
tepla li su
njidra tvoja

Ljubin te,
domovino mila,
srcu si momu
uvik draga bila

Volin tvoje modro more
u ko sunce roni
di se kaleb spušća
kako bi gušta

Dršćen od zanosa,
milujen tvoje boje,
ništa ni lipše
od lipote tvoje

Lipa moja,
jubav prima tebi
ni na sedan foj
stala ne bi

*Josipa Buljan, 6. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

VUKOVARU

grade
dragi
ranjeni
junaški
pasala su
godišća
najdi
pinku
svitlosti
ositi
nadu
živi
bit ćeš
vično
u srcima
naših

*Josipa Buljan, 6. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

DOMOVINA

Moja Hrvatska
ima
sinje more Dalmacije

Kuću moju
u bilon dvoru
maslina krasi

Loza darije
rujno vino

Jadro
mala rika
domovini
to je dika

Ravnice svoje
ima
žitna Slavonija

I planine
ima
moja domovina

Tradiciju i bašćinu
ona ima
običaje iz starine
riči materine

*Mateo Jadrić, 6. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

KNJIGA SI OTVORENA

Kad si tužan, čelo ti se mršti,
Tuga ti iz oka crvenoga pršti,
Suza ti vlažna iz oka klizi
Dok ti se lice pridaje zlokobnoj brizi.

Kad si sritan, osmih je od uha do uha
Dug ka' komad francuskoga kruha.
U glavi ti zbunjoza od sriće
Dok ti se obraz uz osmih gori-doli miče.

Kad si u boli, agoniji teškoj, ko kamen,
U kosi nastaje ružni, sidi pramen.
Grlo zbog boli jauke kliče,
Utroba ti gori ko da piješ žestoko piće.

Vidin tvoju bol, sriću ili brigu

*Marin Jakus, 8. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

PROLIĆE NA VRATIMA

Šuška, šumi
Zvoni, bruji
Kluko čel
U rano proliće

Zvonko pivaju tice
Cvita šaro cviće
Modro nebo
Sunce topi
U zlato

Žuti se
Modri se
Zeleni se
Lipota
Moga škoja

Proliće je
Na vratima

*Vanna Mikelić, 7. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

SUNCE

Ono nas grije
Na igru draži
Najboji nan je prijatej
Na našoj plaži
Sjaji se u moru
Zelenilo daruje boru
Izajde iza planin
Šeće izna brda i dolin
Ka' ga nima, niko sritan nije
Čin se pojavi, svitlošću nas grije
Zvizda je ča život nan daje
Ono nas teplinon voli
Veseli nan srce
Bog se u rajuu za to moli

*Marija Rađa, 8. razred
Mentor: Velimir Pašara
OŠ Vjekoslava Paraća, Solin*

Dječji Pričigin

GOSPE O KARMELA

Kaštila, sedan mista a svako misto jema ono nešto. Ja ću van reć koju besidu o Štafiliću. Svako misto jema svoju gospu, mi jemamo gospu o Karmela, olitiga Mariju Ognjenu. Marija Ognjena se zove jerbo u to vrime zna i sneverat. Tako je sedandeset i nike bija veliki povodanj pa je cili procešjun skupa s Gospon, Isuson i škapularon završija u nikon portunu. Obično vrime bude lipo, litnje i vruće pa zna bit i pokora slušat uru vrimenta. Nisan ja nikad ni izdrža cilu slušat. Gospi o Karmela u čast svake se godine učini fešta doli na Igrišču popu ispri kuće i na rivi. Dođe mali miljun svita čin jema mukte za jist i pit. Jema ribe, bevande, a zna koji put i zafalit. A svita jema i staroga i mladoga. Prvo ča ćete sinjat kad arivate su dica koja su se makla o svoji. Najviše ih pođe sest oko šimatorija. Stariji su na rivi, ne miću se od stoli i žmuli, a za ribu samo ča se dikad ne izbatinaju. Ka greš po spizu, fermaćeš u redu bar 10 minuti, a uvik se najde niki ča gre priko reda.

Mužiku izvode niki lokalni kantaduri oliti pivači, ali na podiju nećeš sinjat curu ispo 30 godin. Inšoma, staro ji, a mlado se zabavja kako ko zna.

Tako u Štafiliću jema svega, fešti koliko oćeš, samo nećeš više moć sinjat ka greš kroz štradu kako na nikoga berekina

pada sić vode, na nikoga ča je kroz štradu lampa i lupa. A ni šerenadi ni glendi nema više za čut i vidit, ali je zato beštimja ostala ista, doduše ništo manje otka mi je dide umra. On van je bija najveći beštimadur u selu, zvali su ga Beštimja! Judi moji, ča je on zna beštimat! Da je živ pa da van on ovod pripovida namisto mene jemali bi ča čut. A meni van nima druge vengo fermat i uvatit se libri i učenja jerbo san se raspriča i izgubi vrime, a profešuri će sutra dilit ase i minuse pa di san onda.

*Fabio Klarić, 8. razred
Mentor: Zorana Duplančić
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

ROKO

Ti dan je sve bilo ka i uvik, ča bi rekla moja mater, ma san onda ja uzeja sve pod svoje i odlučija vidit ča jema novega na oven svitu. Dugo san mislija: "Ol ja moran trpit ovi nered i konfjižun? Za čo stat u malo mista i gurat se sa braton i sestron ča me ne pristaju lupat? Stalno nikoga trpit, slušat i nosit na glavi, jednostavno ni moglo daje." Ka ča san van već reka, odlučija san ti dan da želin izać vanka.

Tako je i bilo, dvi ijade i druge godine na svetu Katu u dvi ure i dvajspet minuti rodi san se ja, Roko, najstariji i prvi trojak. Minut poslin mene doša je moj brat Duje, a minut poslin njega sestra Paula. Bi san ponosan, ali ne na brata i sestru, nego na sebe jer sam ipak ja bi prvi i najstariji.

Laganin koracima krenija san u osvajanje životnega puta.

Mater kaže da san bija puno dobro dite i da nisan plaka. Ma san je i jutija jerbo san uvik tražija više pažnje i tija bit isprid brata i sestre. Moran Van reć da smo se puno karali. Svi smo tili bit materi u krilu, s ćaçon poč u dućan, oliti leć s njima u posteju.

U toj veloj borbi primaklo se i vrime za poč u skulu. Bi san Van ja puno sritan ča gren u skulu. Misli san kako ću se tu

dokazat. Tako je i bilo. Kreni san u glumačke vode i lipo čitanje. Judi moji, to van je bilo ka stvoreno za me. Više ni bilo potrebe borit se sa braton i sestron. Izbori san se za se i ponosan san. Uvik ću biti Roko ča voli smij, pismu, nogomet i prijateje. Sritan san i puno mi je lipo rest u mojoj familiji. Da se još sto puti rodin, uvik bi tija bit s njima.

Moga bi ja još puno pisat o svojin najdražin, al najvažnije san reka.

Puno Vas voli i pozdravja

Roko Kraljević

*Roko Kraljević, 5. razred
Mentora: Jelena Zoko
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

O MUOJ BOŽE, VUOD POMOĆ SE NE MOŽE...

Ma moja nona Perica i bižnona Marica... uf, svaki don isto. Deru se, viču i kriču. Jedna da je tamla, drugo da je jujna. Svako jutro isto, kroz ponistru i kroz naš puod moja nona Perica se dere:

Ajme mama, ča si ti tamla, ma tamlije ženie na svitu ni...

A bižnona somo ponovjo:

A da mi je umrit, a da mi je umrit...

I tako njih dvi probudidu i mene i sestru i mater i oca, a liti i sve goste u apartmanima.

Tako opet i popodnie i navečer kad tribo puoć leć...

A da mi je umrit... a da mi je umrit...

Bidno nona nikad i promisli:

A kad ćeš umrit već?

Ili čak reče:

A da je bar meni umrit i ne tarpit te već...

Kad bižnona nikad ostane soma i čier joj je vonka, nami je na katu odma sve jasno.

Brzo kriene dum, dum, dum... a to nona Marica metluon tuče u plafun.

Mama odma jidna šaje mene ili sestru Tonku dole pa se nona nami žali, plače, kuko,

bidna, soma, opet bi tila umrit, ali ponovjo da joj ne zaboravimo hranu i tablete donit.

I tako gore, dole, dum, dum, vika i frka u nos svaki don.

I kad non nona Perica uleti pa se i ona žalili:

Sa tuon tamjuron se ne može već živiti.

Još se malo i pogubila, ponovjo ista pitanja cilo vrime, sad će mi još i nona Perica slom živoc doživiti.

I tako bismo mogli nabrojati puno sličnih don, a situaciju non nikad spasi muški u kući jedon.

Pijet ženskih iz četiri generacije imo nos u kući, a najviše se s nami muoj tata muči.

Umarli su i bidni bižnuono i mlodi nuono, ali tata Slavonac spašava mušku čast i brine za sve nas.

Iako se ovemu pomoć ne može, i svađamo se i vičemo i žalimo drogi Bože, ali mi se svejedno volimo i fameja smo i ništa to prominit ne može.

*Lucija Ivičić, 3. razred
Mentor: Nada Okmažić
OŠ Bol, Bol*

VITAR I SUNCE

Sunce i vitar su se karali ko je jači. Vitar je reka: *Ja san najjači jer mogu gurat jedrilice po moru.* Sunce je reklo: *Ja san jači jer mogu ugrijat cilo more.*

Onda su se karali ko je najbrži. Vitar je mislija da je najbrži, ali se sitija da se brzo umori. Sunce je reklo ponosno: *Ja san najbrži jer u jedan dan mogu obiće cili svit i ne umorin se.*

Onda su se rugali ko je liniji. Vitar je reka da se sunce izležava cilo noć, a sunce vitru da se izležava po oblacima. Onda su se sitali mirit ko je zajubjeniji.

Vitar je reka: *Toliko san zajubjen da otpušen latice cvića do neba.* Sunce je reklo: *Kad san jako zajubjen mogu učinit dugu priko cilog neba.* Bili bi se oni i dalje karali da se nisu umorili i zaspali. Sunce se ugasilo, a vitar je sta.

Jedan čovik reče: *Fala Bogu, nima više gnjile južine. Ide na buru!*

*Santino Frapporti, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

DA SAN STARIJA SESTRA

Najmanja san u kući. Moran svih redon slušat. Kako mi je dosadno... Neman se s kin igrat.

A ja bi samo tila da san starija sestra. Zapovidala bi onda mlađoj. Ona bi morala prva leć i ne bi je puštala u svoju sobu. Sve bi bilo po mojen.

Kad me pitaju šta bi tila, ja ovo ne kažen. Ne bi me razumili. Da mi je znat kako je lipo bit starija sestra.

Ma da san baren jedan dan starija...

*Nika Kuzmanić, 2. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

AJDUK

Otkad san se rodi svi mi govore o Ajduku! Misli san dok san bi mali da je Ajduk nika svetinja.

Pričali su mi o najvećoj legendi Ajduka: Matošiću, Vukasu... i svima drugima. Take se legende more bit više neće ponovit.

Kad bi pita starije o Ajduku svi bi govorili da je Ajduk vječan, da jubav prema njemu neće nikad puknit, a ja san sve razumi i gušta san slušat.

Ča san bi stariji jubav je bila prema Ajduku sve jača. Sazna san od nona zašto je bila boja simbol Ajduka. Reka mi je da je to boja nade, vire i jidra. Nade, zato jer nikad nisu izgubili nadu u pobidu u uspjeh. Vire, zato jer judi viruju u njega i nikad tu viru nisu izgubili. Jidra zato jer jidro znači upornost. Jidro vodi brod naprid, nikad nazad. To jidro se nikad raspast neće, nikad se skupit neće. Vitar jubavi, vire i nade prema njemu neće prestat puvat! Kad mi je sve to dida objasni jubav prema njemu je postala još jača.

Sićan se prvog odlaska na utakmicu u Split. Već na trajektu je bila luda, vesela, navijačka atmosfera. Vidi san bengalke. Dimilo se i svitlilo. Pivale su se navijačke pisme, nije se stalo pivat. A kad je pa prvi gol, koje veseje, koja vika, navijanje. Torcida sa sjevera kad krene navijat cili se Poljud uključi i svi

smo ka jedno. Ako balun odleti u publiku ka da je zlato doletilo. Ti se balun jubi. Vidi san jude na placu kako plaču kad bi Ajduk izgubi, a vidi san kako se veselidu kad pobidi.

Nono mi je priča kako je na jednu utakmicu on ima sriću uvatit balun koji je Matošić nabi u publiku. Deboto je od sriće kad ga je uvati pa u afan, ma ni pa, već ga je čvrsto drža i pazi da mu ga ne ukredu.

Dan - danas čuva se ti balun!

Kad ga je doni doma baba je vikala: "Ča će ti ti šporki balun? Triba ga oprat!" "Da ga nisi takla jerbo ga je Matošićeva noga takla!" Ni se više jidila, samo je dodala: "An, Matošić! Jemaš prav! Neka stoji di si ga stavi."

I tako ti balun stoji na isto misto. Baba pažljivo digod pomalo lagano skine prašinu s njega, a ja ga taknen i sitin se moga dide kojega više ni jerbo je uza Boga sta prin nikoliko godin.

Gleda san u Split po zidoviman napisano "Ajduk živi vječno, Bog i niko više" i virujen da je to tako!

*Ante Koludrović, 8. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

DRUKČIJI

Poznato nan je da današnji "starci" rješavaju nike sudoke iliti skandi. Niki imaju voje učiti o internetu pa se i oni igraju kako se to reče online na šah ili pasijans.

Moj dida ni taki, on je drukčiji!

Otkad se iz Splita priseli na ovi lipi, mali otok stalno ništo kopa i gradi u vrtlu. Svako se jutro probudi prin svi. I naša dva mačka koja spavaju na tapetu ispred vrat i čuvaju kuću ne obadaju ga i nastavu spavat.

Svaki dan on sruši jedan zid u vrtlu jer mu je to zabava jer nima ča radit. Jedan sruši, a drugi lipji napravi i tako u godinu dan preuredi cili vrtal pa je svake godine sve lipše.

Druži se moj dida s prirodon, a ona mu pomaže i vraća na lipi način jer je sad boje i u dobroj formi. Prebrodi je bolest i izvuka se nakon infarkta kad je deboto umra prin nekoliko godin. Bi je pomorac, kapetan broda. Svega se toga mora ostavit! Friška arija otoka i poslići po cili dan su ga zabavili i oporavili!

Popodne mu je najdraže lovit ribe. Ali s njim i njegova nokia lovi ribe jer zaroni u more pa mu se mora često kupovat nova. Ili kad je u vrtlu, ostavi je da ni sam ne zna di, pa kad ga zovemo i kad nan je važno ne moremo ga dobit na mobitel. A ča će mu,

voli reč, i smije nan se kad se zbog toga jidimo na njega.

Uvečer, nakon večere voli pogledat na "kompiću" niki "kaubojac", a nikako da nauči upalit kompjuator. Zove me i pita: "Kako ono ide?", a ja mu odgovorin: prvo pritisni srednji botun i čekaj da se dignu Windowsi. Gleda me u čudu ka da to prvi put čuje i vidi! Kad mu otvorin Google i napišen na You Tubeu ča oće on je sritan ka malo dite kad dobije dragu igračku. Pogladi me po kosi i pojubi. Šapje mi na uvo: "Pametno didino!"

Nasmijen se, pojubin ga i sritni smo oboje!

*Modesty Leu, 6. razred
Mentor: Mirjana Stanić
OŠ Grohote, Grohote*

MUDROLIJE PRABABE ANĐE

Šta je dosadna ona moja prababa. Glumi pamet, a nepismena je. Cilo vrijeme parlaje o "onom dobu" ka je bila vaka ka i ja.

"U ona doba, evo ka san ja bila, evo vlika, za ovo se znalo. Govorilo se da će se dica rađat sa školun. Vi, danas, upravljate roditeljnin. Prva rič šta ste je proparlali je neću. A, ni ne pozdravlja se više. U ona doba, ka san bila takova ka i ti, ako nisi reka, Valjen Isus i Marija, pitali bi te: *A, čigova si ti, mala?* Ka bi ja rekla ko san, u nedilju bi me u crkvi materi reklo pa bi me mater ubla."

"A, baba, jeste jemali auto?"

"Nu, ko je vidija auto u ona doba? Svagdi se išlo na noge, a na Božić se nije odalo po tuđin kućan."

"Ja mislin da si jemala umrit od dosade."

"Nu, meni je bilo prilipo! Dade mi mater bokun kruva i slanine i aj gonat ovce. I ko je smia reć da neće? A, vi se sada zatvorite prid ono čudo i ne izlazite. A, u ona doba se za ovo znalo."

Aj, baba, sad malo odmori s parlavanjen i spleti mi pletenicu.

"Nu, u ona vremena se muškin plelo pletenicu i varila se pura. Ko ti je drag, tega miluješ po kosi, a ko ti nije drag, njega potežeš. A, ja puru nisan unda tila, a sa je u svakun svituaciju pojnin. I dušo moja lipa, unda se išlo dolikare kod neke žene šta lipo pripovida i spravlja vrizure muškin. I ja san tamokare svaki dan išla pa san jemala bi sritna ka niko. A vi u današnjici ne znate za prijatelja. Znala san ja kuda ovi svit vodi. Govorija je jedan svećenik: Ne da Bog, da moj habit dočeka dvadeseti vik. I šta je od dvadesetoga vika dosad?"

"Aj, baba, molin te ne parlanj više!"

"Pridragi moj Bože, kuda vodi ovi svit. Kako je lipše bilo u ondašnjici!"

*Tonia Žilić, 6. razred
Mentor: Žarka Karoglan
OŠ Jesenice, Duži Rat*

SNJIG U MUĆU

Jednog dana pa je velik snjig u mome selu. Ja san obula gumene čizme i ošla se igrat na snjig. Ošla san iza crkve. Kad ono tamo, puno dice. S njima san se grudala i valjala po snjigu. Legli smo u snjig i pravili anđele. Pokupili smo stare poklopce od špakera, napunili vriće slamon pa se ošli puzat niz brig. Puzali smo se niz suovski brig da napravimo stazu. Jedno za drugin, letili smo niza stazu, a bome... i naodali smo se uz brig. Kad smo se isanjkali i izgrudali, ošli smo svak svojoj kući, a pravo za reć pa je i mrak. Kući smo prisvukli mokru robu i obukli suhu. Tako priobučeni navalili smo na vrući čaj da nas malo ugrije. Čin nas je ugrija, zaspali smo ki klade. A kako i ne bi.

A lipo li je kad padne snjig!

*Antonija Krivić, 3. razred
Mentor: Jagoda Grgić
OŠ kneza Branimira, Donji Muć*

KRAĐA

Litnja je večer. Vrime je trišanja. Ma idu mi se trišnje, to je za poludit.

Prijateljica i ja odlučile smo ić u krađu jer naše još nisu sazrile. Šetajući smo tražile di su najlipše. I našle smo, ma biće dva, tri stabla okomito poredana. Jedno stablo bilo je veliko i lipo, a pri vrhu se crvenile trišnje. Morale smo se popet jer su na dnu bile nezrile, a gori, pri vrhu, zrile i crvene. Popela san se, sila na granu i uživala u slasnim trišnjama. Ila san sve redon... i zrile i nezrile.

Došlo je vrime da se krene kući, a ja nisan mogla sać jer je bilo visoko. Strašno me i bolilo u stomaku od pustih trišanja. Silazeći, još san i pala. Tekla mi je krv. Ranu smo polile vodon, al' je strašno, strašno bolilo. Kući san došla ranjena. Tek tada san shvatila da ne triba ist toliko trišanja, a pogotovo ne iz tuđeg voćnjaka.

*Viktoria Krivić, 3. razred
Mentor: Jagoda Grgić
Oš kneza Branimira, Donji Muć*

KAKO SU SE ZAVOLILI NONA I FIFI

Jednega dana san dobila hrčka. Sićan se, bija je to niki ludi dan prin dva - tri miseca, puno je puvalo. Ženka hrčka od moje prijatejice je dobila mlade pa mi je prijatejica poklonila jednega. Malešnoga, smišnoga, sivega. Odlučila san da će se zvati Fifi. Dovala san ga doma.

Kad me nona ugledala kako š njin stojin na vrata, pitala me da koja mi je to siva balota u rukan. Sva sritna, pokazala san jon Fifija. "Asti ga, Mande, pa to je pantagana!" zavikala je nona i sva se stresla.

Pokušala san jon objasniti da to ni ono ča jon se čini, da nosi krive očale pa jon se moj mali hrčak pari veći vengo ča je. Ma ni mi povirovala. Beštimala je, puno je beštimala, nikako se ni mogla umirit! Tribalo jon je, bome, dosta vrimenta da svati kako je rič o pravoj beštiji, a ne o mojoj berekinadi.

Malo poslin, dok je nona točala baškot u potiću mlika i grizla na desnu stranu jerbo jon na livu stranu falu zubi, sitila se da bi i bidna beštija mogla bit gladna. Dala mu je list verzeta, a u čibu mu stavila bumbaka da mu bude meko i toplije, da se ne bi smrzava dok spava.

Prošlo je vrime.

Malo pomalo, dan za danon, nona je infišala u hrčka. Kola finta čini jon gricule, ma ja znan da ni tako. Ja znan da ga, isto ka i ja, puno voli.

*Nina Maglov, 2. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

NAJBOJE MISTO NA SVITU

Zdravi i veseli bili!

Ja san van fetivo Rašpino cejade namurano u našu lipu trogirsku rivu. Znete li vi, svitu moj, da Trogirani višje žividu na njoj, zanamisto doma? Nima bojega mista od ovega za odmorit nerve. Kad dojdeš ode, sidi ukraj obale na šentadu i s galeboviman zapivaj pismu. I slušaj...

"Dobavi, Vinko, cakod divojke!"

"Oštija bruta, tija san ga udrit..."

"A su kin se ono jubi?"

Nima kalme na rivi jerbo čakuleta ne fermaje. Vavik se judi kombaju ko jema prav, a ko krivo. Meju palman dica arlecu, kantaju... sve rebatije. Ne moreš spavat ca o beštimji, ca o pivanja. Nizdol, prema kuli Kamerlengo peškaduri se dežbarkavaju s brodi. Cila arija vonja na friškinu... A judi? Gracadu se za ribu ka da će je mukte dobit. Ma baš su gulozi.

Izjutra zvonidu zvona sv. Dominika, navišćuju misu. Babe čakulone su van u prvomen redu, molu Boga, a dočin izajdu iz crikve - "To van je ta, ca ju je muz privarija s drugon, onon frižerkon iz Pašika, ca jema dite s nikin pomorcen..."

Oma tu, ukraj crikve su van lipe kamene kuce, ma divota i je vidit. Balature pune garifuli i đirani... joci mi se smijedu ka i vidin. S tiramoli se movi na vitru molatira bjankarija... Jemaju van kuce drvena vrata i bužu kroz koju moreš ćirit u dvor. To je nama dici posebno drago. Privecer padne gradelada u šjor Bepa i cila arija vonja o peceni škuši. Ajme, koji gušti!

I tako iz dana u dan, kroz misece i godišća živi moja riva.

Zato fureštu, nemoj batit đeložiju, vengo dođi, sidi, slušaj ovi zivotni đir.

*Barbara Geić, 8. razred
Mentor: Ivana Klarin
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

KAKO SU SE NONO I NONA KORTEĐAVALI

Moja nona Anita se rodila u lipom molom mistu - u Varbuoskoj na otoku Foru, i tamo je provela nojlipje done svoje mladosti. U njeno vrime ni se bilo lako zajubiti kako danas, ni tu jubov vonka pokazivot, nego u sakrijeto. U molemu mistu svak svakog poznaje, svak sve vidi, čuje i zno i, po mistu sa svakim provjo. Stori su judi govorili: "Boj se Boga i imoj sroma juskoga!"

U to vrime ni bilo letrike pa se svitlilo sa svićima i feralićima od petroleja, ma kad je duošla letrika puno se tega prominilo na boje. Mladićima koji su bili namoroni u nike divnje ta letrika ni bila baš droga. Volili su oni škuribondu nego osvitljene kantune. Nojboje se moglo karteđovat kad su bile fešte, tonci i maškare - u vrime pokladih. To je bilo provo vrime od divertimentih. Toncolo se, kantalo i kolijendralo do mile voje. U maškare su se obukuvali i mlodi i stori. Nojlipje je bilo kad te niko ni pripozno, pa se moglo svega činit.

Još mi je jedon stori običaj provjala nona - kako bi don prin parvijega maja mladić koji je bi zajubjen u niku divnju stavi isprid njezine kuće "mož". To je bi moli borić.

Ujutro kad bi mož osvani na sulor od kuće svi su već u mistu znali kuo ga je tu stavi.

Još mi je puno tega moja droga nona tila provjat, ali su joj duošle suze na oči - i onda smo fermali.

*Noa Davitkovski, 5. razred
Mentor: Lada Režić
OŠ Manuš, Split*

KORTEĐAVANJE

Ta je rič pratila mog didu od vrtića jer su ga svakodnevno badala starija braća.

Bilo i je sedan braće i jedna sestra između. Najzabavnije in je bilo uvečer kad bi se uz pirun blitve i dvi frigane srdele pravila inventura tj. kad bi se redala pitanja na našoj pradiđovini u Duplančića dvorima, u tako maloj kužini da nisu svi imali ni tamburin za sest. Cilj badanja je bila glenda i kuriožitad jerbo se unaprid znalo da će odgovor bit drukčiji od onoga šta se zbilo. Inšoma, danas moj did s ponosom i radošću priča o tin danima koji su mu se duboko usikli u memoriju.

U njegovo gimnazijsko vrime, informacija je tekla samo usmenin puten. Za ništo saznat, tribalo je obavezno svaku večer poč na Pjacu koja je za nj bila danonoćni centar svita.

Priča dida da su tod padale prve očade, prvi dijagonalni osmjesi, prva dobacivanja ka: "Šinјorina iskrivila van se štrika na bičvu." To bi značilo da je dobacivač zainteresiran za dotičnu. A onda bi se često dogodilo da se te iste osobe trefidu u hodnik svoje skule. A štaš sad, merlo moje, zafrkavali bi jedan drugoga jer su to bili prvi smišni momenti kad nisi zna u tom trenu ni beknit, a kamoli izustit šta pametnoga.

Na Pjacu bi se formirale uigrane klape, muški s muškima, ženske sa ženskama. Moj dida bi priča o Hajduku, Jadranu i Gusaru, dok su cure pratile modu koja je onda bila vrlo skromna. Svi su bili slabo obučeni, drćali bi ka prut u postolčiče s tankin šjoletama, ali se moralo redovito priko Pjace proč, da vidiš i da te se vidi, pa feramat se, oli nastavit svojin puten.

Čekalo se subotu i nediju, kad su se organizirali klupski i školski bali. E, to je pružalo mogućnost kortedavanja, približavanja simpatiji, minjanja beside, minjanja boja. Mater bi mu ispeglala gaće, a na nogavican crta oršta ka lamica. Čekala ga je bila košuja, a kolarinu je prvi put meka za velu maturu.

Mom didi je pape bi frizer pa in je uvijek trča oko glava i govoriya: "Ma samo malo da te štrigucnen."

Za mog didu je bija fatalan jedan školski ples u Jadranovoj kadi (tako su zvali mali zimski bazen u kojemu je danas Prirodoslovni muzej).

Počela je mužika. Na prvon taktu složili su se parovi, osta samo moj dida i jedna cura nasuprot. Ni ju zna. Priša jon je kako ga je pape učija i zamolija je za ples. Pristala je. Sutradan su se trefili u hodniku skule i ustanovili da su in razredi skoro vrata do vrata. On je bija osmaš, a ona dvi skaline šoto...

Njihov ples, od te večeri, ijadu devesto pedest i sedme, traja je do njezina zadnjeg daha, na njegovin rukaman, 9. prosinca dviiljade trinajste godine.

*Ante Duplančić, 5. razred
Mentor: Lada Režić
OŠ Manuš, Split*

ŠTORIJA O BABI I DIDI

Danas san pitala svoju babu di je i kako upoznala moga didu, a ona mi je rekla: "Biž ća, vidiš da san štufana, niman vrimenta, skolpat će me. Popela si mi se navrj glave".

Znan ja tu babinu štoriju, ali je volin malo štucigavat.

Didu je upoznala, a di će ven na rivu. Tamo je tih 60-tih bila sva mlađarija, jerbo su oni stariji zauzeli pjacu, pa bi nji potirali. Ona i par prijateljica dobro su glancale šjole i beton điravajući uzgor, nizdol rivon. Liti bi in štacija bile palme uz more, a zimi ona strana isprid "Dubrovnika". Kad bi bila kiša bili bi ispod kolonadi na Prokurative, a kad bi in se svidili niki momci to bi trajalo jenu do dvi šetimane. Puno nji su je kortedavali al joj nisu bili po voji. Ni šušta ni gušta.

Najdraži jon je bi dida. Bija je crn, ricast, a jema je i lipu robu. Barba mu je naviga, pa je prvi nosija "Lee" rebatinke, karirane košuje i kape na frontin.

Najviše su išli u kina, na bal u "Filipa Devića" joli u frontu. Nije se sidilo po kaficín. Puno se šetalo, držalo za ruke.

Nanoge bi se išlo i na Žnjan banjat se, a zadnja je kuća onda bila bolnica poviše Cvanjka. Na groblje se išlo nanoge i za Malu Gospu u Solin, ako nisi sija u koji kar, joli trolejbus koji se uvijek

kvarija. U Žrnovnicu su išli autobusom na kat (londonac).

Živili su ka i sve mladosti prije nji. Činili su se boji nego ća su bili, glumili i lagali, jedno drugon bili policjoti, pa isto su bili puno bliži. Puno su se družili, sidili po zidićin i pivali. Susidi su ji tirali, a oni su nji zvali starudija.

Kad bi ura na Sv.Frani bila na devet manje kvarat trči doma da ni pinku ne zakasniš. Fala Bogu, bila jon je blizu Radunica.

Prićala bi baba još o ton vrimenu ali je morala ić u spizu, pa me potirala rićiman: "Ajde, ajde ća pri ven me svu inšenjpaš, a još moran očistit verduru i skuvat obid".

*Tina Krstulović, 5. razred
Mentor: Lada Režić
OŠ Manuš, Split*

KAKO SU SE MOJI NONO I NONA KORTEĐAVALI

Moj nono je hodi kod moje none serenade kantat ispod ponistre. Hodili su skrivečke kroz kalete i tako ljubovali, a kad bi i neko vidi tribali su odma hodit u roditelja na pitanje.

Nona je paričavala bjankariju za dotu za udat se. Kad bi se triba napravit pir iz jedne komore izvadili bi se armerun i posteja. Stavile bi kavalete i na njih dasku (to bi bia stol), a sidilo se na banke. Kad bi se išlo u serenadu vajalo se vratit doma za Ave Mariju. Nona bi cilu šetemanu paričavala veštu, postole i kombinet za na bal.

Ja san guštala slušajući moju nonu pripovidat, a sad mi je žajća nisan živila u vrime moje none i nonota.

*Nika Tokić, 5. razred
Mentor: Lada Režić
OŠ Manuš, Split*

MOBITEL NA TAČ

Jedno jutro poslin marende vazela san svoj mobitel i poslala Petri poruku.

Dida me sta gledat kada je malo na pravu. "Ćerce moja di su ti botuni na mobitel, razbila bi ti i gvozdenu balotu!" Tribalo mi je tri kvarta od ure dok san mu objasnila da je to mobitel na tač. Njemu se to baš nekako svidilo pa me umea da i njega naučin. Koliko je to trajalo i koja je to bila tortura neću van ni govorit.

Nisu prošla ni dva dana eto ti dide ponosno: "Za pet kun san kupija novi mobitel i to na tač." Svaku večer ista priča: "Karmela nu, navi mi ovi leroj na mobitel u šest uri." "Nije dida leroj, nego budilica!" Ma on uvik po svoju. Sutra ujutro zvoni li, zvoni li... Probudila se cila kuća. Vidiš didu na podanak skalin u pumparicama stoji i drži mobitel u ruku. Pritišće, dere se, beštima. Protresli se svi sveci na zidu i Gospe Sinjska, Bože prosti, pala je na pod. Zavrtija dida mobitel priko kužine, namusija se na mene i brata jerbo smo mu se smijali.

"Šta mislite da san ja nika stara luda pa ćete se vi mulci rugat s menon!" Narednih misec dan niko nije smija spomenit novu tehnologiju, ni mobitel na tač.

*Karmela Ciciliani, 7. razred
Mntor: Nađa Mikelić
OŠ Petar Berislavić, Trogir*

NEVERA

"Nevera, nevera, Nina, ala, ala, di si se zavukla u podrum si an, oli si ušla u bigunac, necu te visje iskat" vikala je moja baba Marija.

Ma boli mene briga za neveru, baba čini od svega mirakule. Ja san naumila ić u grad. Drito san se uputila priko mosta, a bura je već učinila svoje.

Nosila je more priko ograde i cilu me oblila. Parila san ka miš iz uja, sve se na meni zalipilo i cidilo. Ka san došla na rivu nigdi nikoga, sve je više puvalo, bura je dricavala palme i nosila smeće na sve bande. Počela je padat i kiša. Sakrila san se u staru peškariju i deboto umrla o leda. Prošla je cila ura, a ja se nisan mogla uputit doma jer je nasta pravi dežgracijun. More se pinilo, galebi su kričali, brodi su letili ka da su o karte, odrišija se jedan ponton, a s njin i dvi batele. Plima je deboto došla do vrata o grada. "Gospe moja šta ću sad" - baš san se pripala, uvatila me grinta, baba će poludit. Moran priznat bila je u pravu, a isto joj neću reć. Ka je prošla još jedna ura vrimenta, nevera je molala i ja san brzinon munje pobigla doma.

Nisan došla njanka do vrata o kuće, dobila san tri puta vrnjačon po kostima, a onda je baba stala nabrajat svoje poznate klevete: "Vrag te odnija, di si bila, bodac te proboja,

grlavica te zadavila, kankar te umeja, deboto su me odveli na portantin." Bla, bla, bla! Ja san začepila uši i utekla u posteju. Mislin u sebi: "Bolje ti je mučat, sutra će sve zaboravit." Tako je i bilo. Probudila me u osan uri i na posteju mi donila čikaru bile kafe i dva rafijola. Ovi put san prošla lišo jerbo je ova babina nevera trajala samo deset minuti.

*Nina Juranović, 7. razred
Mentor: Nada Mikelić
OŠ Petar Berislavić, Trogir*

MUOJ PRANUONO

Muoj pranuono se nikad ni odvojo od svoga tovara Robeta. S njin je hodi u poje, lavuro i provjo s njin ko sa čovikon.

Tako je jednega dona iša sa Robeton na pašu. Po putu je skontro svoga prijateja Ivota. Normalno, zavezo je tovara i iša malo pročakulat sa Ivoton na gomilu. Dok je on čakulo, tovor se odmolo i porti ča. Ni pranuono ni Ivo nisu ništa vidili. Oni su se zaprovjali o divnjima: o Mari Ivanovoj i Mandici Juretovoj. Nakon nikega vrimenta pranuono je iša vidit ča čini tovor, ali njega ni bilo. On i Ivo su ga iskali po cilemu poju, ali ga nisu uspili noć. Pranuono je bi sigur da ga neće več vidit. Kruto se ražalosti i porti som pul doma. Kad je onako žalostan duoša doma imo je čo i vidit. Nasrid dvora sto je isti onin njegov tovor i čeko ga. Njegovoj srići ni bilo kraja. "Lipi muoj, šesni tovarčiču", reka mu je i buši ga povar livega uha.

Ah, jo son uvik govorila da tovari nisu toliko glupi koliko se govori, ali mislite Vi da je mene ko slušo?!

*Stela Dužević, 4. razred
Mentor: Vivijana Bižaca
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

A JUDI MOJI

A judi moji ča ču Von puoč govorit. Kad danas rečedu stariji da mi dica činimo čuda, jo se zapiton: "Kakovi su tuo oni bili kad su bili muoli?"

Nemojte mi somo reč da su učili, hodili u crikvu molit, slušoli starije. Opravijoli su oni gore stvori nego mi, ma su tuo zaboravili.

Slušo son jo njih puno putih di govore kako su krali šipke, čičindule, bižali iz skule, meštrima činili dišpete.

A danas viču na nos. Vajote učit, slušot meštre i starije od sebe, nikad reč ne, uvik poslušot i kad vos ni voja.

Eee, sve je tuo lipo reč, ma zaboravili su oni da smo mi dica i da su oni bili dica.

A jo Von sad govorin! Dobro me slušojte!

Ni zaludu ona - SVE U SVOJE VRIME.

Kad si muoli onda si muoli i vajoš bit muoli, a kad narijesteš onda si veli i vajoš bit veli i da te ni voja, jer pamet učini svoje.

*Josip Franetović, 7. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

TEŽOK I TUKA

Opet su me poslali u none. Od svukud je garmilo i lampalo. Kad son intro, nona Rakelina je jušto butovala bijicu u peć. Zeje je žvjelto uzavriilo. Jedva son čeko da fini večera, jer gušton slušot nonu kako kod špahera provjo store gončice. Tu večer nona mi je provjala ovu o težoku i tuki koja mi je bila nojdraža.

Siromašan težok je imo somo jednu tuku. Penso je ča bi moga učinit sa njuon pa mu duojde u pamet da bi bilo nojboje da je daruje kroju.

Kad mu je doni, kroj mu reče: "Nos je šijest a somo jedna tuka, ako ti tuo znoš podilit jo ću vazijet dor a ti ćeš bit bogato nagrođen."

Težok reče: "Vi ste glova kraljevstva i fameje pa vi meritote glovu, vašoj ženi grije vrot jer je ona do vos kako i glova do vrotu, ćerima grijeđu krila jer će se one odat i odletit, sinima grijeđu noge jer su oni stupi kraljevstva, a ono ča ostane grije meni."

Kroju se sviđi kako je težok to podili pa ga nagrodi.

Na putu za doma težok je bi kuntenat i kanto je. Susid ga pito zoč je tako dobre voje. On mu odgovori da je darovo kroju tuku i da ga je on bogato nagrodi.

Susid odnese svojih pijet tukih kroju pensajuć da će i njega bogato nagrodit.

Kroj i njemu reče: "Pijet je tuki, a nos je šijest. Ako ih ti znoš pošteno podilit bit ćeš nagrođen."

On ih ni zno podilit pa je pozvo težoka.

Težok reče: "Kroj i njegova žena i jedna tuka - tuo ste tri, dvi ćere i jedna tuka - tuo ste tri, dvo sina i jedna tuka - tuo su tri, a ove dvi tuke ča su ostale i jo - tuo smo isto tri."

Kroj ga opet bogato nagrodi.

Težok se cili kuntenat vroti doma, a susid je osto žalostan.

Težok mu reče na tuo: "Kuo umi, njemu dvi".

Antonio Moškatego, 3. razred

Mentor: Anita Blašković

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

NI POTRIBA UVIK BIT ŠPARENJUOŽ

Muoj nuono Rojen! Ne, nego bižnuono! Bi je vako basetan, žilav i papren čovik. Ne reče se zaludu: "U molen sudu papor stoji!"

Ne biš se ni obado kako uon iz smiha skoči u plač, ili u bis, po ko ohlip iz viedra neba, u živi čas, sve će na nebu skalo na zemju, sve će gori skalo doli, a no će doli - uspe bi gori!

Uza sve da je imo rišpeta juskega i stroha božjega u sebi! Bi je puno, puno strahiv!

Tamo u Luke, boje reć u Slatine, di je živi, kopo je ziemju i lovi je ribu. Neka je bi veće težok, nego ribor, kupi je lipu drvenu borku, šoldu i štabilu s dobrin motuoron. Fariman, će se poli na manicu. Tak, tak, tak, tak - čulo bi se kal dvo - tri puta muški okrieneš manicu. Nuono je bi šparenjuož i ni mu bilo lako izbrojit šuolde za tako dobru borku i motuor.

Ali nikal ne znoš na muoru će te more snoć! Ako te čapo nenodinja, va brzo pojat! Kal si strahiv, somo misliš kako ćeš pojat!

Tako je bilo jednon put, veće putih, ma jo ću van isprovjat će bilo ti jednon put.

U Lukami imo jelna molo lučica će zovedu Morina vala. To je olma blizu Slatin. Govori se da je u dnu tie vale jelna velo jama i čin non se bruod približi, usrče ga i profundo! Nikor ne zno duokle dopire ti fundamenat i nijednon se profundoni bruod nikal ni škapulo.

Tu večer digo bižnuono mrižice i pomalo, na vesla, okreće borku prima muliću ispril kuće. Tieško drveno borka jedva se miče, nimo nuono fuorce veslat, jerbo su ga bolile sve žile i žunte ol maškina i kopačine.

Dolo mu se pogledot, s live stronie jelna kočá burdižo prima Morinuon vali... prima perikulonen terienu. Da je mogo mornorima motat i voltat hi nose... roj bi ol Boga dobi! Ma ništa!

Pruova ol kočé noglo je zanerala, krma se išala u ariju - još malo ... i ... sve će se profundat!

- Ko ti Guospu, olni je vrag kočú! Ma mene nieće! - čapa nuono za manicu, obrne dvo tri puta.

Tak, tak, tak,tak - dožunto gasa motuoru i - eno ti ga... uz mul.

- Srića da nison šparenjo kal san vu borku kupovo! Sal bin se i jo privrćo po fundamientu, a vrazi odizdol gledoli bidu me na osti nadit! Evo nin ruog!

Lipo je bit šparenjuož, ma... ne uvik!

*Petar Novaković, 6. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

NUONO I DIVJI BAHÍĆ

Judi govoridu da su vas Broč uzorali divji bahići. Pri hi ni bilo po se pitomo kako su duošli do nos. Niki govoridu da su hi donili lovoči, da imodu čo lovit, a drugi da su priplivoli. Meni je to bokunčić smišno, ča ćedu plivot kal imomo trajekte, muogli su se lipo ukreat i duoć ko provi turisti.

Kako bilo da bilo, sal su na Broču i činidu šćetu!

Jelno godišće urodile masline, a kal su već urodile, ried hi je i pobrat!

- Sramota je ol Boga i ol svita ostavit hi na stablu, Buog bi nas kaštigo - rekla je nona.

- Ala dobro je - reko je nuono - frmojmo provjat, u subotu se va parićat i brat!

Večer pri kupili smo kobasic i brižuolih, a nona je zažutila kapuca. Pri je bi običaj odnit suhих smokov, ali ko će hi sal dat kal hi nikor ne suši, po smo kupili "domaćicih" i mandarinih za posli mariende. Dobro se gledolo da se ne zaboravidu gradele i vino, a i voda - jer va učinit bevondu, cilo vino zamanto.

Ma, kakovo će vrime?

Govori je pokojan Baška, kal ga je niki furešti pito je u nos uvik sunca, da ne zno tašno reć, ali zno da svaku slobodnu subotu pado dož!

I ča ću van govorit, tako je bilo i tu subotu. Izutra se na vrime diglo. Ni svak bi zadovoljan ča ga se probudilo i mrnjalo se naveliko, ali nuono je reko da se grie i zaludu je bilo govorit da će do koju uru nebo na zemju. Vazele su se lumbrele i incerode, obulo se dobru obuću i selo u auta, kal - nikor se obado:

- A saketi, zaboravili smo sakete, u što ćemo brat!?

Nuono se vas iznervožito:

- U žepe, u žepe! - zavapi je. Nona se na to iskrcala i ulizla u kuću iškat sakete, a mi smo čekoli i gledoli u nebo.

Mater je rekla da je bilo boje ostat doma, da ćemo se smočiti i ćapat plavuritu.

Nuonotu je još somo to falilo!

- Nojboje bi bilo da svi sedemo u Dragana u kafić, tamo će nan bit lipo teplo i niećemo se smočiti! A masline ćedu nan pobrat tice nebeske! - pini je bisno.

U to je duošla nona sa saketima, a nuono se i prima njuon ispieći:

- Vrag odni prišu! - i pomalo smo se uputili.

Kad smo duošli u Grabovac, počeli smo iskrcovat sve ča smo donili, a nuono je prvi ulizo u ogradu.

Ujedonput smo ga čuli kako viče i svi smo se zaletili vidit če. Imali smo čo i vidit:

Zemja ispol maslin bila je sva izrovona, propja su se konoli učinili tako da nisi mogo ninder stat, a da si na rovno. Nuono je poče mohat rukami, zacrvenile su mu se uši, vas se užgo:

- Če vo sada, če vo sada, još ste mi somo vi falili! Gleđojte ča su mi divji projci učinili!

U to je grunu ohlip i svi smo utekli u kućicu i naložili ogonj. Nikor je reko da je nojboje da sal izimo, da ne dangubimo, po smo izvukli gradele i mieso i učinili mariendu. Nuono je izi, popi bevondu, a onda je pametno zakjuči:

- Po znoš čo, dobro su i učinili! Kal jo nison uzoro masline, neka su hi projci uzorali!

Svi smo se počeli smijat, a onda smo zapivoli.

Masline smo pobroli drugu subotu i niećete virovot - bilo je zasjalo sunce.

*Pino Vrandečić, 4. razred
Mentor: Željka Martinić
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŠUŠUR U MOM MISTU

Gren sa nonon i braton na rivu. Svi smo se namaškarali i gremo vidit ti šušur u našen Velon mistu ća se imenuje Split.

Jo ća je bilo puno namaškaranoga svita. Jemali su, i veli i mali, puste kolure na obrazin, a na glave su metnili ća su našli po armerunima i veltrinama. U ruke su vazeli baguline, na ruke su metnili gvante i obuli velike crljene postole, jerbo su tili bit moderni redikuli oli ti po novemu klauni. Kako su tek vonjale fritule...

A ludega grada, svi su pošempjali ti dan, jerbo su mogli bit ća su tili, i lipi i šempjasti. Palia se krnje ka i svakega lita. Brzo je, bar meni se tako čini, završia još jedan krnjeval i šempjasti dan maškara u mom mistu.

Jurica Botić, 5. razred

Mentor: Neda Lelas

OŠ Split 3, Split

ČAKULE NA ŠTEKATU (scenska igra)

I ove subote na rivi usrid porta na štekatu restorana Alla mamma šjor Žorž i šjor Pjero sidu i piju svoju more bit treću ćikaru kafe. Ćikopelnica već je deboto i sama počela fjumat na njih, a oni ne obadaju vengo čakulaju ka dvi babe. Grintaju, ronjaju i dumaju. Vidin ji, u pustoj čakuli rišili su i kako salbun u oro pritvorit. Samo da in je dat reta. Taman su pripalili po još jedan španjulet kad jin pažnju zaokupi vapor velik ka kampanel svetoga Duje koji je taman akošta. Deboto su ostali bez arije, gubice su in se obisile, a oči izrejile, ča od vapura, ča od belce ča se s njega školala.

ŽORŽ: Ma vidiš li ti ovo, moj Pjero!

PJERO: Vidin, vidin, jema ji ka srdel, jutros na peškariji.

ŽORŽ: Je, pravo govoriš, ma ča su šesni ka sa televizije, nisan ti vake još vidiija, ma inšoma ča govoridu ništa ne razumin.

PJERO: Tutle jedan da bi cukunasti. Oli ti uz bagulin sad i okjale tribadu? Vengo te ona bevanda od sinoć još uvik drži? To su furešti.

ŽORŽ: Furešti? A ča ćedu oni ovod?

PJERO: Gospe moja, a ča je tebi? Ramandan si cili. Oli naše more nije najlipje, a škoji i pjace, arija... Lipa je naša pravi mirakul.

ŽORŽ (zamisli se): Jemaš ti prav.

Gleda ji s ponistre šjora Anka, Pjerova žena, ne čuje ča govoridu, ali jon se čini da palamude već dugo, a ona ne zna ča će priij od posla. Već jidna od šufigavanja odrišila je jezik.

ANKA: A moj Pjero, ča činite, ne obadajete koliko lavora jemamo. Muovite se, trutine jedne ili ništa od obida.

PJERO: Lipoto moja, ma taman san...

ANKA: Ajme meni, maćala san veštu s toćen, sve ste vi krivi cukuni jedni, ma vrčinon ću vas bumbižat.

ŽORŽ: Pjero, nije nan za igrat se, ajmo jon ća pomoć, neće nan dat ni kućarin polizat, a meni evo štumak i operu počeja pivat.

PJERO: Jemaš ti prav, ko će s ovon mojon oštrokondžon na kraj izać, boje je poslušat i činit kuco.

ŽORŽ: Eto, zašto ja niman ženu, pukla bi mi tintara da ovo moran svaki dan slušat.

PJERO: E, ma zato ti nemaš pašticadu s njokiman za obid.

ŽORŽ: Mulac jedan, zato dojden u tebe.

PJERO: Tovare, gremo jon pomoć prij nego se štufa.

ŽORŽ: Homo.

*Ivana Šimundić, 6. razred
Mentori: Katarina Piveta Vidučić i
Barbara Donkov Zorčić
OŠ Split 3, Split*

ZALJUBLJENI CUCEK

Imam cučka Raula i štela bi vam sripovedati kak zgledi dok je zaljubljen, a zaljubil se je v Belu.

Dok ju spazi mam počne mavati z repom. Vrpolti se. No sada, čini mi se, to neje više tak. Zakaj?

Više ne zaintereseran za Belu. Ona se saki den mota oko njega, mazno cvilji, a on nikaj, ni da bi... Posve je ponorel... Beži za perzijskom mačkom, a ta mačka Koko, ima lepu, crnu dlaku koja se na suncu blešći. Ali ona beži od Raula.

Odlučila sem da mu pomognem... Pa on je moj ljubimec. Najprije sem ga okupala i počesala, a onda mu napravila rokezu, no brzo ju je skosmal z svojemi šapami i šmugnul v Kokin dvor. Gledela sem kaj bo... Nadala se da se bodo prijateljili... Baš ludo... Cucek i mačka v ljubavne veze.

Ali... Koko je bila z velikem sivem mačkom. Moj Raul je podvil repa i vrnul se doma. Tri dana neje nikaj jel, neje lajal... A ja nesem mogla znati kaj si misli v svoje glave. Ipak zeznala sem kak ljubav, makar i životinjska ima i dobru i lošu stranu... Zakaj? Zato jel se moj Raul vrnul k Bele. Hmm... Valda mu je ž njom ipak najljepše.

*Paola Cenger, 5. razred
Mentor: Draga Vranješ Vargović
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*

ZIMSKO KUPANJE

Bil je mesec prosinec. Išli smo na morje igrat božićnu prectavu. Voditeljica z kazališta fort nam je v autobusu držala propoved o ponašanju v gradu i vu hotelu. Posle se pokazalo da baš i nesmo preveć slušali jer...

Prije nastupa išli smo se malo špancerat po gradu. Hodali smo po rive, gledeli galebe i brode, a onda mi je prijatelj rekel: *Jakov, probajjel more jako zdeno*. Nagnol sem se, spružil ruku i buć... Opal sem vu vodu. Nesem se ni snašel, a već so me vlekli vun. Tresel sem se kak šiba, žmikal lače i bežal v hotel. Ostalo je samo petnajst minut da se preslečem i dojdem normalen na nastup.

Nikaj nesem rekel voditeljice. Nesem se zabunil i puno so mi pleskali. Prišla mi je voditeljica i čestitala, a onda me pitala: *Jakov jako si se bojal vidla sem kak se treseš od straja. Ne znam kaj mi je bilo ov put, ne znam*, odgovoril sem. Znal sem samo ja da me neje bilo stra i da sem se tresel od zime i zdenoga morja.

*Jakov Ferenčević, 5. razred
Mentor: Draga Vranješ Vargović
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*

LJUBAV

Bil je lepi, sunčani dan. Vozil sem se na biciklinu čez park i spazil deklu kak popravlja lanca na svojem biciklinu. Neje znala kak bi ga složila pak sem odlučil - bom pomogel. Došel sem do nje i rekel: *Ja sem Štefek, a kak je tebe ime? Marija, Marija se zovem*, sramežljivo mi je odgovorila gledeči v zemlju. Onda je digla glavu, meknola lasi z lica i ja sem videl kak morje plave joči. Kak so ji ruke bile crne i zmazane od lanca i njezin obraz je ostal crn. Štel sem ju obrisati no kak so i moje ruke bile zmazane samo sem pogoršal stvar i još sem ju više zamazal. To mi je bilo smešno pak sem se na glas nasmejao. Neje se srdila i neje nikaj rekla nego se i ona nasmejao.

Popravljali smo lanca, čkomeli, poskrivečki se gledeli i naposletku ga složili. Seli smo na klupu, pripovedali, gledeli se, čkomeli, pripovedali. Štel sem al nesem imal kuraža prijeti ju za ruku. Onda mi je sinolo i pozval sem ju na soka v slastičarnu prek puta. Jojjjj... Kak je bila lepa... Te... Ta...

Zmenili smo broje mobitelov, bili saki božji den na fejsu... Malo po malo zatelebal sem se vu nju al bormeš i ona vu me. I eto, tak, posve slučajno postali smo dekla i dečko. Si so govorili da smo najlepši zaljubljeni par.

Bormeš si puno put mislim kak je dobro voziti biciklina jer nigdar ne znaš koga boš srel.

*Stjepan Iharoš, 8. razred
Mentor: Draga Vranješ Vargović
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*

ZLATNIK

Dok sem bila mala verovala sem v bajke. Rado se toga setim. Vučila sem se voziti biciklina. Tata mi je pomagal i pridržaval me... A onda pustil... Ja sem opala i pukel mi je zub. Počela sem cmizdriti. Mama me tešila i rekla nek pod vankuš denem zuba a v noći bo došla Zubić - vila. Ona bo zela mojega zuba, a ostavila mi zlatnika. Bom morala biti dobra i čez par dana narasel bo novi zub, a zlatnik mi bo dok bom velika donosil sreću.

Narasla sem i denes sem već velika dekla i puno toga me muči. Nesrećno sem zaljubljena, imam lošu ocenu z matematike, posvadila sem se z prijateljicom... Kaj da velim... Jako dobro bi mi došla Zubić - vila i koji zlatnik... Vilu bi prosila da reši se kaj mi ne štima a zlatnika bi pak prodala... Ne trebajo mi novci... Dala bi se mojemu prijatelju z razreda kaj bi imal za operaciju srca.

*Karolina Marić, 8. razred
Mentor: Draga Vranješ Vargović
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*

BLAMAŽA

Sako leto sem na moru i sakoje pamtim po nove simpatije. Bilo mi je i lani lepo... Jenu noć na rive sem vidla dečka koji je spunjaval se moje kriterije. Bil je visok, imal je braun lasi i oči plave kak morje. Bilo mi je bedasto prijti mu blizo... Što zna otkud je... Morti je stranec. Dugo sem se šetala uz morje i motala med puno turistov. Njega nigde. Kak da je prepal v zemlju. Posle par dana srela sem ga posve slučajno. I to kak:

Moj nećak me je nagovoril da skačem na trampolinu. Pristala sem iako sem se osećala pomalko bedasto. Letela sem gore - dole, gore - dole i najemput spazim njega. Gledel je vu me a ja sem sa pretrnula. Sigurno si misli da sem poludela. Baš vu tom trenu nećak mi se splel pod noge i ja sem opala na rit i spružila se kak sem dugačka i široka. Brzo sem se digla da vidim jel me moj idealni dečko gledel, jel videl mojega pada na rit. Više ga neje bilo i na moju veliku žalost nesem ga do kraja leta više ni srela.

Posle sem se raspitala i zeznala da je z Makarske. Više ni gdar ne želim čuti za trampolina ali priznam ne mrem dočekati leto jer... Pak idem na more i nadam se morti sretnem svojega tajanstvenoga dečka. Bilo bi jako dobro.

*Brigita Šimičić, 8. razred
Mentor: Draga Vranješ Vargović
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*

KRAFLJINI

Bila je sobota, a ja sem se moral rano zdići jer sem išel na trening stolnoga tenisa. Oblekel sem se i čekal mamu. Otišla mi je kupiti krafaljine. Rado ih jem. Malo sem se zabrinol kaj je dugo nema. Ne smem zakesniti. Trener se jako srđi ako ne dojdem na vreme. Otišel sem k bake koja živi prek puta da si nekaj pojem. Neje bila doma.

Da se mama vrnola z dućana nesem znal. Kupila je dva krafaljina z čokoladom. Jenoga za trening, a drugoga da si pojem prije nek pem. Dela ih je na stol na verande i otišla v hižu.

Došel sem vu dvor i nesem mogel veruvati kaj mi joči vide. Moj cucek Leni zgrabil je škrneclina z krafaljini i pobegol pod auto. Rastrgal je sega papera i pojel v dva - tri griza se. Do zadnje mrvice. Gledel sem ga v čudu i znal da bom ostal gladen.

Dugo mu to nesem oprostil... Ali dok je stal pred mene i zavrtel z repom se sem zabil. A kak i ne bi... Pak Leni je moj najdrakši ljubimec.

*Fran Viljevac, 5. razred
Mentor: Draga Vranješ Vargović
OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*

Dodatak

JEZIK NAŠ SVAGDAŠNJI

MARE: (slaže spizu na banak i pripovida sama sa sebon)

Jo meni, svaki dan isto. Diži se u pet uri i nosi provištu na panzar, složi banak i moli Boga da sve prodaš. Ma ni to sve. Sad su još izumili ove nike nove kase, a ja se za njih nisan školovala. Da ni izuvidanja, ne bi svita bilo.

LINA: Što je Mare, opet se nešto buniš? Bila bih sretna kad bih te razumjela što si sve pričala sama sa sobom.

MARE: (rugajući se)

Ča smo se profinili, otkad ne živeš ovod, više ne znaš ni govorit.

LINA: Kako možeš tako nešto reći, pa skupa smo išli u školu i izražavali smo se književnim hrvatskim jezikom.

MARE: I ti si prijо moja išempjana. Moran mislit na to kako preživit, sad su mi i uvalili ove račune i fiksalne kase, a ti još od mene iščeš kako si ono rekla - da se književno izražavam.

LINA: Oprosti, ne kaže se fiksalne kase, nego fiskalne kase ili blagajne.

MARE: Ma slušaj, oš ti ča meni učinit prometa i kupit za jist zdravu spizu ili ćeš mi pripovidat o "književnom jeziku".

LINA: Dobro, nemoj se ljutit ili ako hoćeš jidit, naravno da ću kupit kod tebe zdravu hranu. Znam da je u tvom vrtu eko proizvodnja.

MARE: I boje ti je, ko će kome, ako ne svoj svome. Iman ti friške karote, pome, petrusimul, selen, kukumare.

LINA: Molit ću te, pola kilograma mrkve, jedan kilogram rajčice...

MARE: (naprasito prekida)

Fermaj, ča su ti te rajčice, ja ti toga niman. Pokaži mi prston ča oš, skroz si me išempjala.

LINA: (pokazuje prstom)

Evo ovo su rajčice.

MARE: Bome reci, daj mi kil poma da te razumin. Ča ćeš još?

LINA: (pokazuje i dalje prstom)

Dat ćeš mi po jedan stručak peršina i celera i jedan kilogram krastavaca.

MARE: (sva važna)

E to znan da je kukumar.

LINA: I to bi bilo sve što mi je potrebno. I naravno, molit ću te da mi izdaš račun.

MARE: U tebe sve po propisu i zakonu. Majke ti mile, pa ti si se skroz prominila.

LINA: (kroz smijeh)

Nisam se Mare promijenila, samo ja pričam hrvatskim književnima jezikom, a ti pričaš čakavštinom, ostalo je sve isto.

MARE: Jemaš ti prav, a i oni na televiziji pripovidaju ka i ti. Ma kvragu sve me ovo išempjalo. Višje san luda od ovih pravila i promina. Ne mogu ih višje pratit. Vengo znaš ča, ako ti ni priša, gremo nas dvi na kavu, pa ćemo se bokun iščakulat.

LINA: Odlično, nismo se dugo vidjele. A moraš priznat da je naš jezik jako bogat, ima puno narječja, a svi se opet možemo sporazumjeti i pričati tim istim jezikom.

MARE: Ala gremo, nesta dana ili kako ti kažeš - "hajdemo na kavu".

*Igrokaz napisala i za izvođenje na Dječjem Pričiginu
2014. pripremila Maja Blagaić, učitelj Glazbene kulture u
OŠ Grohote*

ZASVE JUDE DOBRE VOJE

ANE: Pere moj, mislin ovako sama sa sobom, ka sa pametnin
čovikon - ovo mi je najlipje doba godine.

PERE: (grezo kroz smih)

Ane, je li ti to govoriš da bi se mogla najist i nalokat?

ANE: E, šimijo jedna, oli ti ne jideš i ne ločeš i brez blagdana?

PERE: Ti si ženo skroz luda, čovik se ne more s tebon ni našalit,
a ona meni omar šimijo.

ANE: (umiljato)

A, oprosti mi Pere moj, ali mi se sviđa ovi ugođaj – ono
lipo tičice pivaju, sunce grije, cviče cvita... Svi su judi
veseli, svi se volu, mire. Eto to san mislila, cukunu
jedan.

PERE: Ča si to promrmjala na kanatu?

ANE: Ma ništa, ništa.

PERE: (umiljato)

Ču san te, cukunice moja.

- *Marin dolazi doma i baca libre.*

ANE: Ma vidi ovega. (stanka)

(ljuta) Ovod dojdi. Di si ovo baci libre?

MARIN: (divjasto)

A ča će in bit?

ANE: Ma Pere, čuješ li ti ovo?

PERE: Čujen, čujen, ma ne znan ko ga je odgoji?

MARIN: (potiho)

Evo, sad ćedu se jopet pokarat, a ja san in misli ponudit
mirovni sporazum.

ANE: (zajapuren)

Znaš ča, to dite jema i oca, a ne samo mater.

PERE: Lipo, sad ćemo se jopet kontreštavat. Marine, skupi lipo
libre i stavi i`di in je misto.

MARIN: Oću, oću, samo se nemojte karat.

PERE: Ma vidi ti njega. Ni te nikor ništa pita, a osim tega to su naša posla.

MARIN: Oprostite ča san se umiša, ali bi vas moli da sidnete za stol.

ANE: Ča se sad dogodilo?

PERE: A, siguro je jopet čini šerenade po skuli.

MARIN: (oprezno)

Misli san kako bi bilo lipo da svi skupa jedan drugemu pomožemo i da se više ne karamo.

ANE I PERE: (zbunjeno i začuđeno)

Gospe moja, ovo će učinit samo takvi neverin.

ANE: (sumnjičavo)

Sinko moj, a koji ti se svetac dogodi?

MARIN: Ma znaš, ni mi lipo slušat tebe i oca kako se karate i beštimate, a osim tega kad vas ča pitan i triban, vi uvijek jemate prišnjijega posla. Jesan dite, ali i ja san čovik - i ka i vi i ja jeman svojih brig i problema.

PERE: (zbunjeno)

Ma na kogar je `vo iša?

ANE: Fermaj Pere, mali jema prav. Dite moje i mi smo judi pa falijemo, ali ča ćemo učinit da nan bude boje?

PERE: Ala, molaj ga, neka nan ispriповidi do kanate, pa ćemo vidit.

MARIN: (odvažno)

Odluču sam van pomoć po kući i oko kuće, a i bokunić popraviti ocjene u skuli. A i skonta san da bi jema vrijeme i za balun i za prijateje.

ANE: Kad si tako odluču, materi ćeš puno pomoć ako vodiš konte o svojini stvarima i o svojoj kamari.

PERE: A meni ćeš vriditi zlata - ako mi pomožeš oko poja, mislin na vinograd, masline, drva.

MARIN: Dogovoreno. Još ništa, a očete li mi pomoć oko

moji` brig i problema?

PERE: Oli si ča učini kad tako pitaš?

MARIN: (oprezno)

Ma znaš...

ANE: (nestrpljivo)

Govori bržje, ča si učini?

MARIN: Slučajno san razbi caklo.

PERE: Lipo, i ča sad? Sad mi lipo ispriповidi – kako?

MARIN: Spotaka san se o boršu i iša san ublažit pad, a ormarun je, za ne falit, jema vrata o`cakla. Bokunić san se jače prisloni i caklo je naciklo.

ANE: I sad ga triba platit oni koji ga je razbi.

PERE: Ni ga, Ane, razbi, vengo je bokunić naciklo, jel` tako sinko?

MARIN: E, propju tako. Onda oćete li mi rišit ti problem?

PERE: Oćemo, oćemo, ali drugi put – pazi.

MARIN: Majko, a oš ti s menon poč u skulu?

ANE: A gren ja, ali nemoj višje. Vengo da te pitan?

MARIN: Pitaj?

ANE: A ča se tiče drugih brig i problema, ka ča je jubav...?

MARIN: Oli si, majko, pošempjala, jemaš vrimena na bacanje za ušparat koju kunu do moje ženidbe.

ANE: Ma šalin se, ali ćemo ja i otac dat sve od sebe da ti budemo pri ruci.

MARIN: A ja san misli da ćete poludit ka van rećen, a vi ste ipak prihvatili oni moj mirovni sporazum ča san van pridloži. Fala van puno.

- *Osvanilo je jutro*

ANE: Marine, ja san gotova, jel gremo?

MARIN: Evo gren, neka vazmen boršu.

- *Stižu u skulu*

MEŠTAR: Dobro jutro, vi ste sigurno Marinova mama?

ANE: A jesan, jesan. Skužajte ča smetan. Došla san van

nadomistit šćetu.

MEŠTAR: Kad bi svi bili kao i Vi, bilo bi nam svima bolje.

MARIN: Oli niste više jidni na me?

MEŠTAR: A kad si sve lijepo svojima ispričao i bio pošten i iskren, ne mogu se ljutiti na tebe.

MARIN: Fala van, neće se više ponovit.

MEŠTAR: Svakome se može dogoditi.

ANE: Fala van meštre, a onda gren ja doma.

MEŠTAR: Slobodno, otidite, a nas dvojica idemo na sat. Doviđenja.

ANE: Adio.

- *Arivali su doma*

PERE: (sritan)

Dobro mi je moja Ane govorila: „Triba čoviku dat drugu šansu i poslušat obe strane ove naše istine koja i ni uvijek tako bolna i nerišiva.“

MEŠTAR: Eto prijatelji moji, otvoreni razgovor, dobra volja i lijepa riječ čine čuda i to svuda.

MARIN: Ništo ste zaudobili meštre. Zapametite judi moji – NE ČINI DRUGOME ONO ČA NE ŽELIŠ DA DRUGI TEBI ČINE.

*Napisala Maja Blagić, učitelj Glazbene kulture u OŠ Grohote; za izvođenje na Dječjem Pričiginu 2014.
pripremila Mirjana Stanić učitelj Hrvatskog jezika u OŠ Grohote*

DJEČJI PRIČIGIN U KONTEKSTU PREDAJNE DALMATINSKE NARACIJE

Željka Alajbeg

Dječji Pričigin je projekt u okviru Festivala pričanja priča Pričigin. Od 2010. godine organiziran je i realiziran u suradnji OŠ Grohote i Knjižnice Grohote. Projekt animira i potiče učenike osnovnih škola Splitsko-dalmatinske županije na osmišljavanje i bilježenje priča, te njihovo scensko predstavljanje.

Svi radovi pristigli na natječaj Dječjeg Pričigina objavljuju se u zbornicima Ča – more – judi, a na samom događaju predstavlja se deset izabranih pripovjedača. Scena Gradskog kazališta lutaka u Splitu tada postaje kulisa živopisne naracije koja donosi sociološku, kulturološku i etnološku sliku županije.

U prepričavanju događaja, anegdota i fantastičnih crtica uočava se jasan utjecaj zavičajnih predaja. Mladi pripovjedači donose stilski preoblikovane i prilagođene legende i mitove užeg zavičaja. Među mističnim bićima najčešća je pojava vila.

Duošo tako pranuono u goru i poče rasprívot ugotu. Ujedonput, ništo ga tukne po glovi. Nuono promisli: "Ma, će vo, je mi se vo čini ili me nikor tuče po glovi. Ma bi će mi se somo učinilo".

I nastavi rasprívot. Kal – ni nego poče, a opet ga ništo tukne.

Nuono promisli: "Ni mi se učinilo, nikor je iza mene. Ma, sal ću gajo privarit".

Čapa uon jelnu storu cokulu i – da će je zabocit, ma brzo je ostavi i nglo se okriene. Imo je čo i vidit. Pril njen je stola

jedna lipo mlodo žena u dugaškon bilon vešti. Imala je dugaške zlotno-žute vloose i rumene obraze ko jabuka.

U ruci je držala jedon šćapić ol srebra ili brž zlota. Blišćila se od lipotie i čistoćie. Nuono se zablenu, dohoto ga je ofanalo.

Eko vila, Kristina Bartl, Pučišća

Etnološke momente nalazimo i u igrokazima koje tradicionalno predstavljaju učenici OŠ Grohote.

Priče donose tradicionalnost u svim elementima svakodnevice i njegovanja običaja, dok se u izričajnim formama (pozdravima, uzrečicama, poštapalicama) očituje duboka saživljenost bogate jezične (dijalektalne) tradicije. Okupljene i objavljene u zbornicima predstavljaju trajni zapis zavičajnog identiteta.

Da ga ne bi do za sto Jamerika, kaže moj nono i još reče da se tu na noge diga i da će ga otod i parićat...

Moj dvor, Luka Hržić, Milna

...Al si ćorav pa nisi vidija da je to bija moj sinjal...

Litnja barufa, Josipa Vukić, Trogir

Zdravi i veseli bili!

*Storija jednega kontejnera, Mario Miše, Trogir
Zaraj česa smo rašpiveni, Rašpe moj došpiveni...*

*Covika se panti po diliman, Paula Milošević, Trogir
...Zaudobin na vrime i kasno se vratin doma mokra ka pivac...*

Čudo na Šolti, Lea Purtić, Grohote

...Ala, ala, fermaj...

*Maslina je neobrana, Mladen Zlendić, Grohote
Samo melje li ga, melje, nikako da umukne i zaspe...*

*Moja sestra, Lucija, Petra Cikojević, Split
U kućici vile balodu i vrtidu se u kolu, a kolo njih letidu pijati,
mičedu se poti i teće, a lampijun skoče po ponari. A, tuol
smo!...*

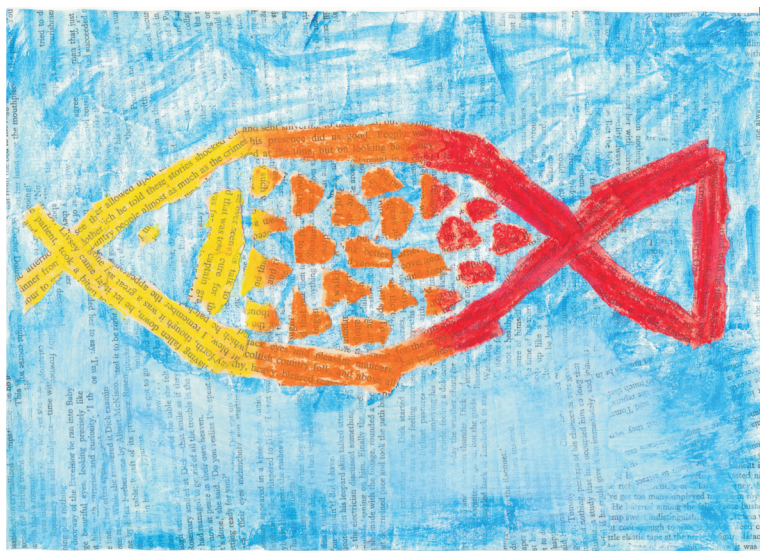
U Ričansken duocu, Srđan Eterović, Pučišća

Zaključak o njegovanju usmene tradicije organizacijski odbor Dječjeg Pričigina donosi citirajući ono što je "jednom (ne)davno netko (čitaj: Renato Baretić na otvorenju Dječjeg Pričigina 2012.) rekao...":

"Nevjerojatno je osokoljujuće nekome tko voli čitanu, pisanu, izgovorenu i čutu lijepu riječ, koji se trudi promovirati je... silno je lijepo vidjeti vas ovdje i da se manifestacija unutar Pričigina zove *Pričan ti priču*, a ne *Lajkan ti status*. Ima dice koja hoće, koja znaju i koja mogu. Kod nas ja ne znam je li bi se skupilo 12 tamnih vlasi, što u brkovima, što u kosi... Divno je znati da postoje mladi ljudi, da postoje djeca, njihovi roditelji, njihovi nastavnici, profesori, voditelji koji će ovakvu stvar, ne samo na čakavici, nego uopće gurati dalje..."

*Dječji Pričigin u kontekstu predajne dalmatinske naracije u
Zavičajnosti u knjigama za djecu i mlade: 4. okrugli stol.
Split: Gradska knjižnica Marka Marulića, 2014.*

Sadržaj

POEZIJA

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

- 11 Stara kuća, Andrea Brković, 6.r.
12 Tamo di resten, Mile Ivančić, 6.r.

OŠ Bol, Bol

- 13 Svijeti Miko bilije brodje, Mate Petrić, 4.r.

OŠ Bol, Split

- 14 Riceta za sriću, Nika Kuzmanić, 2.r.
16 Ča se komu čini, Lucia Vrgoč, 2.r.

OŠ don Lovre Katića

- 17 Moje misto, Toni Martinić, 6.r.

OŠ Gripe, Split

- 18 Stare kuće, Branko Cerić, 8.r.
19 Bročke poklade, Mislav Čargo, 6.r.
20 Moj did, Marin Ivanov, 8.r.
22 Maškare u mom mistu, Lena Listeš, 8.r.
23 Bura, Lena Listeš, 8.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 24 More, Antonio Lovrinčević, 5.r.
25 Proliće, Julia Mihovilović, 7.r.
26 Sviđa mi se jedan mali,
Magdalena Sinovčić, 5.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 27 Ponistra, Mia Milavić, 7.r.
28 Čakula čovika i maške, Nikolina Naranča, 7.r.
29 Satrat je neće ni bure ni kiše,
Gloria Pivčević, 7.r.
31 Špag ljubavi, Gloria Pivčević, 7.r.
34 Kad me mater spat stavjala, Ana Zečević, 7.r.
35 Jugo u Jesenicama, Ana Zečević, 7.r.
36 Oj, konobo jesenička, Ana Zečević, 7.r.

OŠ kneza Branimira, Donji Muć

- 38 More, Nena Granić, 3.r.

OŠ Komiža, Komiža

- 39 Kad bi somo znala, Iva Brajković, 7.r.
40 Komiža, Valentin Car, 6.r.
41 Volin život na škoju, Bepo Ivčević, 7.r.

OŠ Lučac, Split

- 42 Moja kala, Marin Burić Luetić, 2.r.
43 Bura u Splitu, Kristijan Tomić, 2.r.
44 More, Laura Magdalena Zagorac, 2.r.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

- 45 Ca ni lipo, Antonija Rinčić, 6.r.
46 Kurijožasta Tone, Lucija Ševo, 6.r.
47 Grade moj, Davorka Žaja, 6.r.

OŠ Petar Berislavić, Trogir

- 49 Dišerana sam, Petra Petrić, 7.r.
50 Jubav, Karmela Ciciliani, 7.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

- 51 Snove sniju stari maslinici,
Matija Franetović, 6.r.
52 Duoša je pošćijer, Margita Golubičić, 7.r.
53 Kako se živilo pri, Stefani Petrić, 6.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

- 54 Muoj otac i masline, Kristina Bartl, 8.r.

OŠ Pujanki, Split

- 55 Stari vinograd, Maja Radman, 3.r.

OŠ Vjekoslava Paraća, Solin

- 56 More i bura, Josipa Božić-Kudrić, 7.r.
57 Lipa moja, Josipa Buljan, 6.r.
58 Vukovaru, Josipa Buljan, 6.r.
60 Domovina, Mateo Jadrić, 6.r.
61 Knjiga si otvorena, Marin Jakus, 8.r.
62 Proliće na vratima, Vanna Mikelić, 7.r.
63 Sunce, Marija Rađa, 8.r.

DJEČJI PRIČIGIN

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

- 67 Gospe od Karmela, Fabio Klarić, 8.r.
69 Roko, Roko Kraljević, 5.r.

OŠ Bol, Bol

- 71 O muoj Bože, vuod pomoć se ne može,
Lucija Ivičić, 3.r.

OŠ Bol, Split

- 74 Vitar i sunce, Santino Frapporti, 2.r.
75 Da san starija sestra, Nika Kuzmanić, 2.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 76 Ajduk, Ante Koludrović, 8.r.
78 Drukčiji, Modesty Leu, 6.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 74 Mudrolije babe Anđe, Tonia Žilić, 6.r.

OŠ kneza Branimira, Donji Muć

- 82 Snjig u Muću, Antonija Krivić, 3.r.
83 Krađa, Viktoria Krivić, 3.r.

OŠ Lučac, Split

- 84 Kako su se zavolili nona i Fifi,
Nina Maglov, 2.r.

OŠ Majstora Radovana, Trogir

- 86 Najboje misto na svitu, Barbara Geić, 8.r.

OŠ Manuš, Split

- 88 Kako su se nona i nono kortedavali,
Noa Davitkovski, 5.r.
90 Kortedavanje, Ante Duplančić, 5.r.
91 Štorija o babi i didi, Tina Krstulović, 5.r.
94 Kako su se moji nono i nona kortedavali,
Nika Tokić, 5.r.

OŠ Petar Berislavić, Trogir

- 95 Mobitel na tač, Karmela Ciciliani, 7.r.
96 Nevera, Nina Juranović, 7.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

- 98 Moj pranuono, Stela Dužević, 4.r.
99 A judi moji, Josip Franetović, 7.r.
100 Težok i tuka, Antonio Moškateo, 3.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

- 102 Ni potreba uvik bit šparenjož,
Petar Novaković, 6.r.
104 Nuono i divlji bahić, Pino Vrandečić, 4.r.

OŠ Split 3, Split

- 107 Šušur u mom mistu, Jurica Botić, 5.r.
108 Čakule na štekatu: scenska igra,
Ivana Šimundić, 6.r.

OŠ Vladimir Nazor, Virovitica

- 111 Zaljubljeni cucek, Paola Cenger, 5.r.
112 Zimsko kupanje, Jakov Ferenčević, 5.r.
113 Ljubav, Stjepan Iharoš, 8.r.
114 Zlatnik, Karolina Marić, 8.r.
115 Blamaža, Brigita Šimičić, 8.r.
116 Krafljini, Fran Viljevac, 5.r.

DODATAK

- 121 Jezik naš svagdašnji, Maja Blagaić
123 Za sve jude dobre voje, Maja Blagaić
127 Dječji Pričigin u kontekstu predajne
dalmatinske naracije, Željka Alajbeg

LIKOVNA MAPA

- 9 Zalazak sunca, Magdalena Sinovčić, 5.r.
15 Jedra, Lucija Bavčević, 7.r.
21 Galeb, Izabella Cecić, 5.r.
30 Boca, Julia Mihovilović, 7.r.
37 Brodić, Julia Mihovilović, 7.r.
48 Jedra, Bruna Grbavac, 6.r.
59 Maslina, Bojana Mladenovska, 7.r.
65 Maslina, Marin Jakovčević, 7.r.
73 Školjka, Modesty Leu, 6.r.
85 Jedrilica, Lea Purtić, 6.r.
89 Cvijet, Paula Radić, 7.r.
110 Tiramola, Julia Mihovilović, 7.r.
119 More, Marina Sinovčić, 6.r.
131 Riba, Klara Sule, 7.r.

Likovna grupa OŠ Grohote
Voditelj: Bruna Ovčar
Motiv: Šolta
Kombinirana tehnika

OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2014

Dječji Pričigin je projekt u okviru Festivala pričanja priča Pričigin, a organiziran je i realiziran u suradnji OŠ Grohote i Knjižnice Grohote. Projekt animira i potiče učenike osnovnih škola Splitsko-dalmatinske županije na osmišljavanje i bilježenje priča, te njihovo scensko predstavljanje... Scena Gradskog kazališta lutaka u Splitu tada postaje kulisa živopisne naracije koja donosi sociološku, kulturološku i etnološku sliku županije. U prepričavanju događaja, anegdota i fantastičnih crtica uočava se jasan utjecaj zavičajnih predaja. Priče donose tradicionalnost u svim elementima svakodnevice i njegovanja običaja, dok se u izričajnim formama (pozdravima, uzrečicama, poštapalicama) očituje duboka saživljenost bogate jezične (dijalektalne) tradicije.

Željka Alajbeg

**OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2014**

ISSN 1845-4852